

Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας

Ενώπιον: Στ. Δαμιανού, Προσ. Ε.Δ.

Αρ. Αγωγής: 923/2025

Μεταξύ:

Παναγιώτης Παπαναγιώτου

Ενάγων

-και-

1. Χρυστάλλα (Στάλα) Κιουπή

2. Μαρία Κουπή

Εναγόμενες

**Αίτηση ημερ. 18/06/2025 για την έκδοση διαταγμάτων
τύπου Norwich Pharmacal**

Ημερομηνία: 31/07/2026

Εμφανίσεις:

Για Ενάγοντα/Αιτητή: κ. Αντώνης Γεωργίου για Φοίβος, Χρίστος Κληρίδης & Συνεργάτες Δ.Ε.Π.Ε.

Για Εναγόμενες/Καθ' ων η Αίτηση: κ. Νίκος Δαμιανού για Νίκος Δαμιανού & Συνεργάτες Δ.Ε.Π.Ε.

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Α. Εισαγωγή

1. Αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας αποτελεί η αίτηση του Ενάγοντος/Αιτητή (εφεξής «Αιτητής»), ημερομηνίας 18/06/2025, με την οποία ζητείται η έκδοση ενδιάμεσων διαταγμάτων αποκάλυψης πληροφοριών και εγγράφων τύπου Norwich Pharmacal εναντίον των Εναγομένων 1 και 2/Καθ' ων η Αίτηση 1 και 2 (εφεξής «Καθ' ων η Αίτηση» ή «Καθ' ης η Αίτηση 1» και «Καθ' ης η Αίτηση 2»).

2. Συνοψίζοντας, η αίτηση βασίζεται στη θέση του Αιτητή ότι η Καθ' ης η Αίτηση 1 ενεργούσε ως πληρεξούσια αντιπρόσωπος για τη διαχείριση της ακίνητης ιδιοκτησίας του. Η σχέση αυτή μεταξύ των μερών είχε δημιουργηθεί λόγω της απόλυτης εμπιστοσύνης του Αιτητή προς τις Καθ' ων η Αίτηση 1 και 2, με τις οποίες έχουν στενή συγγενική σχέση. Ο δε Αιτητής προχώρησε στην καταχώρηση της υπό εκδίκασης αίτησης καθότι, ως ισχυρίζεται, οι Καθ' ων η Αίτηση 1 και 2 αρνούνται να λογοδοτήσουν για τη διαχείριση αυτή, ενώ η αποκάλυψη των αιτούμενων εγγράφων είναι αναγκαία ώστε να διαπιστωθεί κατά πόσον υπήρξε κακοδιαχείριση, παράβαση των υποχρεώσεων αντιπροσώπου ή άλλη αστική αδικοπραξία.
3. Στον αντίποδα, οι Καθ' ων η Αίτηση απορρίπτουν στο σύνολό τους τους ισχυρισμούς αυτούς. Θέση των Καθ' ων η Αίτηση είναι ότι ουδέποτε υπήρξε μεταξύ των διαδίκων σχέση αντιπροσωπείας, ότι η διαχείριση των επίδικων ακινήτων ασκείτο από τρίτο πρόσωπο στο πλαίσιο οικογενειακής διευθέτησης και ότι οι ίδιες ουδέποτε ανέλαβαν υποχρέωση λογοδοσίας έναντι του Αιτητή. Παράλληλα, προβάλλουν σειρά νομικών ενστάσεων, μεταξύ των οποίων η παραγραφή, η μη συμμετοχή αναγκαίων διαδίκων, δικονομικές πλημμέλειες των ενόρκων δηλώσεων και παραβίαση δικαιωμάτων τρίτων μέσω της αιτούμενης αποκάλυψης, ζητήματα τα οποία, ουσιαστικά διευρύνουν το πεδίο των θεμάτων που καλείται να εξετάσει το Δικαστήριο.
4. Ουσιώδη για την επίλυση της υπό κρίση αίτησης είναι και τα όσα ο Αιτητής αξιώνει με την αγωγή του. Αν και δεν έχει καταχωριστεί έκθεση απαιτήσεως, από το έντυπο απαίτησης (το οποίο καταχωρήθηκε με βάση το Μέρος 7 Κανονισμό 1(1)(α) των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας του 2023) οι σχετικές αξιώσεις μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

Α) Γενικές αποζημιώσεις δυνάμει υπεξαίρεσης ή και σφετερισμού ποσών υπό μορφή ενοικίων ή και οφελημάτων ή και δυνάμει αδικαιολόγητου πλουτισμού ή και άλλως πως απορρεόντων από την ακίνητη ιδιοκτησία του Ενάγοντος, ήτοι επτά ακινήτων με αριθμούς εγγραφής 3/1268, 3/1266, 3/1280, 3/1290, 3/1267, 3/1293 και 3/1297 και με Φ/Σχ.: 21/460504, Τμήμα: 3, Τεμάχιο: ΕΠΙ 174, Ενορία: Φανερωμένη, Επαρχία: Λευκωσίας.

Β) Την έκδοση διατάγματος για την καταχώριση ένορκης δήλωσης που να περιλαμβάνει πλήρη, ακριβή και λεπτομερή αποκάλυψη όλων των εγγράφων, πληροφοριών και στοιχείων που σχετίζονται με τα επτά επίδικα ακίνητα, καθώς και κάθε μορφή εσόδων, ενοικίων, κερδών ή οφελημάτων που προέκυψαν από αυτά από την 01/12/2005 μέχρι και την καταχώριση του εντύπου απαίτησης.

Γ) Επίσης, αξιώνεται όπως το διάταγμα διατάσσει τις Καθ' ων η Αίτηση 1 και 2, καθώς και τα όποια πρόσωπα ενεργούν για λογαριασμό τους, να προσκομίσουν κάθε έγγραφο το οποίο αφορά τα επίδικα ακίνητα, από την 01/12/2005, και δη ενοικιαστήρια έγγραφα, καταστάσεις πληρωμών όλων των ενοικίων, τραπεζικούς λογαριασμούς εντός ή εκτός Κύπρου, καθώς και οικονομικές καταστάσεις και λογιστικά στοιχεία, τα οποία σχετίζονται με τη διαχείριση των υπό αναφορά ακινήτων, και οποιαδήποτε άλλα έγγραφα που σχετίζονται με το θέμα.

Β. Υπό εκδίκαση Αίτηση

5. Η αίτηση στηρίζεται στον περί Δικαστηρίων Νόμο (Ν. 14/60), και ειδικότερα στα άρθρα 2, 29, 30, 32 και 43 αυτού, στον περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμο (Κεφ. 6), και ειδικότερα στα άρθρα 2, 3, 4, 5 και 9 αυτού, στους Κανονισμούς Πολιτικής Δικονομίας Μέρος 23, Κανονισμοί 23.1 – 23.16, Μέρος 25, Κανονισμοί 25.1 – 25.16, στη νομολογία του Ανώτατου Δικαστηρίου, στις αρχές της επιείκειας, καθώς και στην πρακτική και συμφυή εξουσία του Δικαστηρίου.
6. Με την υπό κρίση αίτηση, όπως ήδη συνοψίζεται ανωτέρω, ο Αιτητής επιδιώκει την αποκάλυψη πληροφοριών και εγγράφων που αφορούν τη διαχείριση, τις μισθώσεις, τα έσοδα και τις εν γένει συναλλαγές των επίδικων ακινήτων.
7. Πριν προχωρήσω περαιτέρω, σημειώνεται ότι, η υπό εκδίκαση αίτηση αφορά, αίτημα αποκάλυψης σχετικά με επτά ακίνητα και τη χρονική περίοδο από την 01/12/2005 μέχρι την ημερομηνία καταχώρισης της αίτησης. Ωστόσο, μετά την καταχώριση της ένστασης και των συνοδευτικών ενόρκων δηλώσεων, ο Αιτητής περιόρισε την αξίωσή του την αξίωσή του τόσο ως προς τη χρονική περίοδο, όσο και ως προς τα ακίνητα τα οποία αφορά. Συγκεκριμένα, δηλώνει πλέον ότι επιμένει στην έκδοση διαταγμάτων μόνο σε σχέση με τα τρία ακίνητα που καλύπτονται από

το πληρεξούσιο έγγραφο που είχε πρόσφατα εντοπίσει, στο οποίο θα γίνει εκτενέστερη αναφορά κατωτέρω.

8. Η αίτηση υποστηρίζεται από την Ένορκη Δήλωση του Αριστόδημου Αριστοδήμου, ασκούμενου δικηγόρου του γραφείου των δικηγόρων του Αιτητή (εφεξής «Ε/Δ Αριστοδήμου»). Ο Αριστοδήμου αναφέρει ότι:

Α) Είναι πλήρως εξουσιοδοτημένος να προβεί εκ μέρους του Αιτητή στην ένορκη δήλωση.

Β) Όλα τα γεγονότα που αφορούν την υπόθεση περιέχονται στην ένορκη δήλωση του Αιτητή, την οποία επισυνάπτει ως Τεκμήριο 1.

Γ) Διατείνεται ότι η ένορκη δήλωση του Αιτητή στο Τεκμήριο 1 είναι δεόντως πιστοποιημένη από αρμόδιο πιστοποιούντα υπάλληλο στην Ελλάδα, όπου και μονίμως κατοικεί ο Αιτητής.

Δ) Αναφέρει επίσης ότι υιοθετεί πλήρως το περιεχόμενό της ένορκης δήλωσης.

9. Με βάση το Τεκμήριο 1, ο Αιτητής αναφέρει, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα κατ' ισχυρισμόν του πραγματικά περιστατικά:

10. Από την 01/12/2005, είναι ιδιοκτήτης ποσοστού $\frac{1}{2}$ εξ αδιαιρέτου επτά ακινήτων, ήτοι τεσσάρων διαμερισμάτων και τριών καταστημάτων, τα οποία βρίσκονται στην Ενορία Φανερωμένες, στη Λευκωσία, και τα οποία απέκτησε μέσω κληρονομίας και αποτελούν οικογενειακή περιουσία. Το υπόλοιπο $\frac{1}{2}$ εξ αδιαιρέτου ανήκει στην αδελφή του, η οποία, για προσωπικούς λόγους, δεν επιθυμούσε να συμμετάσχει στην προώθηση της παρούσας διαδικασίας.

11. Οι Καθ' ων η Αίτηση 1 και 2, οι οποίες είναι θείες του και διαμένουν μόνιμα στην Κύπρο, είχαν αναλάβει τη διαχείριση των πιο πάνω ακινήτων, έχοντας την απόλυτη εμπιστοσύνη του, με σκοπό να εισπράττουν τα ενοίκια και να του αποδίδουν το ποσοστό που του αναλογούσε. Η διαχείριση αυτή ασκείτο αρχικά από τη γιαγιά του, πάντοτε όμως με τη συμμετοχή των Καθ' ων η Αίτηση 1 και 2. Λόγω δε της προχωρημένης ηλικίας της γιαγιά του, η οποία (κατά την καταχώρηση

της υπό κρίση αίτησης) ήταν 95 ετών, η διαχείριση αναλήφθηκε αποκλειστικά από τις Καθ' ων η Αίτηση.

12. Ο Αιτητής ισχυρίζεται ότι όσον αφορά την Καθ' ης η Αίτηση 1, την είχε διορίσει πληρεξούσια αντιπρόσωπό του, δυνάμει του άρθρου 146 του κεφ. 149, για τη διαχείριση των επίδικων ακινήτων του, περιλαμβανομένης της διενέργειας συναλλαγών με τρίτους, όπως προβλέπεται στο άρθρο 142 του ίδιου Νόμου. Κατά τον ισχυρισμό του, η πληρεξουσιότητα αυτή συνεπαγόταν υποχρέωση της Καθ' ης η Αίτηση 1 να ενεργεί σύμφωνα με τις οδηγίες του, να επιδεικνύει εύλογη επιμέλεια, να επικοινωνεί μαζί του για τη λήψη οδηγιών, να υποβάλλει λογαριασμούς κατόπιν αιτήματός του και να τον ενημερώνει για κάθε ζήτημα που αφορούσε τη διαχείριση των ακινήτων. Προς υποστήριξη του ισχυρισμού του επισυνάπτει ως τεκμήριο αντίγραφο πληρεξουσίου εγγράφου, το οποίο, ωστόσο, είναι ανυπόγραφο, αφορά μόνο ένα ακίνητο και είναι άνευ ημερομηνίας, ισχυριζόμενος ότι το πρωτότυπο βρίσκεται στην κατοχή της Καθ' ης η Αίτηση 1. Παράλληλα, διευκρινίζει ότι ουδέποτε παραχώρησε οποιαδήποτε πληρεξουσιότητα στην Καθ' ης η Αίτηση 2, πλην όμως αυτή συμμετείχε και εξακολουθεί να συμμετέχει στη διαχείριση των επίδικων ακινήτων από κοινού με την Καθ' ης η Αίτηση 1.

13. Ο Αιτητής αναφέρει ότι από το 2005 και μετά, οι Καθ' ων η Αίτηση του κατέβαλλαν κατά διαστήματα ποσά έναντι του μεριδίου του από τα εισπραττόμενα ενοίκια. Ισχυρίζεται, ωστόσο, ότι τα ποσά αυτά ήταν σημαντικά χαμηλότερα από εκείνα που ανέμενε, λαμβάνοντας υπόψη τον αριθμό και τη φύση των επίδικων ακινήτων. Προς υποστήριξή της θέσης του επισυνάπτει, ως Τεκμήριο 3, τραπεζικές καταστάσεις. Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του, κατά την περίοδο από το 2014 μέχρι τον Απρίλιο του 2025 έλαβε συνολικά €41.495, ήτοι κατά μέσο όρο περίπου €288 μηνιαίως. Αντίστοιχα ποσά, ως ισχυρίζεται λάμβανε και η αδελφή του.

14. Προσθέτει ότι ήδη από το 2005 ζητούσε κατά καιρούς από τους Καθ' ων η Αίτηση πληροφορίες αναφορικά με τη διαχείριση των ακινήτων, τα έσοδα από τα ενοίκια, τις συμφωνίες μίσθωσης και τα έξοδα διαχείρισης. Παρά τα επανειλημμένα αιτήματά του, οι Καθ' ων η Αίτηση ουδέποτε του παρείχαν πλήρη ή επαρκή ενημέρωση, περιοριζόμενες στον ισχυρισμό ότι τα ενοίκια στην Κύπρο ήταν χαμηλά, κατά παράβαση, όπως ισχυρίζεται, της υποχρέωσής τους για ενημέρωση

και λογοδοσία. Λόγω δε της στενής οικογενειακής σχέσης που τους συνέδεε, δεν επέμεινε περαιτέρω επί σειρά ετών. Ωστόσο, έχοντας κατά νου πλέον τον δεκάχρονο υιό του, ο οποίος θα κληρονομήσει την επίδικη περιουσία, αποφάσισε να διερευνήσει πληρέστερα τον τρόπο διαχείρισής της.

15. Στις 11/06/2025, μέσω των δικηγόρων του, απέστειλε επιστολή προς τις Καθ' ων η Αίτηση με την οποία ζητούσε να του παρασχεθούν πλήρεις και αναλυτικές πληροφορίες σχετικά με τα έσοδα, τα έξοδα, τις συμφωνίες μίσθωσης και κάθε άλλο στοιχείο που αφορούσε τη διαχείριση των ακινήτων από την 01/12/2005 μέχρι σήμερα. Η επιστολή αυτή επισυνάπτεται ως Τεκμήριο 4. Σύμφωνα με τον ίδιο, οι Καθ' ων η Αίτηση 1 και 2 δεν ανταποκρίθηκαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας πέντε εργάσιμων ημερών. Ως εκ τούτου, στις 17/06/2025 προέβη στον τερματισμό της αντιπροσωπείας και/ή της σχετικής πληρεξουσιότητας μέσω ηλεκτρονικού μηνύματος, το οποίο επισυνάπτει ως Τεκμήριο 5.

16. Καταλήγει ότι, υπό το φως των ανωτέρω, αξιώνει την έκδοση των αιτούμενων διαταγμάτων αποκάλυψης εγγράφων, όπως αυτά εξειδικεύονται στην αίτησή του, προκειμένου να του παρασχεθούν όλα τα έγγραφα που αφορούν τις συναλλαγές, τις συμφωνίες μίσθωσης, τα εισπραχθέντα ενοίκια, τα έξοδα και κάθε άλλη πράξη διαχείρισης των επίδικων ακινήτων για την περίοδο από την 01/12/2005 μέχρι σήμερα.

17. Υποστηρίζει ότι θα πρέπει να εκδοθούν τα αιτούμενα διατάγματα καθότι:

A) Υπάρχει εύλογη βάση να πιστεύεται ότι διαπράχθηκε αδικοπραξία ή κακοδιαχείριση, δεδομένων των χαμηλών ποσών που του αποδόθηκαν σε σχέση με τη φύση των ακινήτων.

B) Οι Καθ' ων η Αίτηση κατέχουν πληροφορίες και έγγραφα που είναι απαραίτητα για τον εντοπισμό της έκτασης της αδικοπραξίας και των εμπλεκόμενων προσώπων.

Γ) Η αποκάλυψη των πληροφοριών είναι αναγκαία την προστασία των δικαιωμάτων του Αιτητή και την άσκηση νομικών ενεργειών.

Δ) Επιπρόσθετα, η συμπεριφορά των Καθ' ων η Αίτηση υποδηλώνει παράβαση των υποχρεώσεών τους ως αντιπρόσωποι, ή έστω της Καθ' ης η Αίτηση 1, όπως ορίζεται στα άρθρα 171, 172, 173 και 174 του Κεφ. 149, καθώς και απόκρυψη ουσιωδών γεγονότων ή συναλλαγών για ίδιο όφελος, όπως προβλέπεται στα Άρθρα 175 και 176 του Κεφ. 149.

Ε) Σε κάθε δε περίπτωση, αναφέρει ότι ενώ είναι ιδιοκτήτης της επίδικης περιουσίας αρνούνται να του δώσουν οποιαδήποτε πληροφορία.

Γ. Λόγοι Ένστασης

18. Η πλευρά των Καθ' ων η Αίτηση καταχώρισε ένσταση, στο σώμα της οποίας προβάλλονται συνολικά 19 λόγοι ένστασης. Δεν θεωρώ σκόπιμο να τους παραθέσω αυτούσιους και τους συνοψίζω ως ακολούθως:

19. Καταρχάς, υποστηρίζουν ότι η αίτηση είναι νόμω και κατ' ουσίαν αβάσιμη και απαράδεκτη, καθότι τα επίδικα ακίνητα ανήκουν εξ αδιαιρέτου στον Αιτητή και στην αδελφή του. Ως εκ τούτου, ισχυρίζονται ότι οποιαδήποτε αξίωση που ερείδεται σε ισχυριζόμενη σχέση αντιπροσωπείας θα έπρεπε να προωθείται από κοινού από όλους τους συνιδιοκτήτες των επίδικων ακινήτων, ήτοι από τον Αιτητή και την αδελφή του και όχι αποκλειστικά από τον πρώτο.

20. Περαιτέρω, προβάλλουν ότι ο Αιτητής κωλύεται να προωθεί οποιαδήποτε ισχυριζόμενη αξίωση για την περίοδο πριν τις 18/06/2019 (6 έτη) λόγω παραγραφής, δυνάμει των άρθρων 6(1), 7(1), του περί Παραγραφής Αγώγιμων Δικαιωμάτων Νόμου 66(Ι)/2012 και/ή του άρθρου 68 του Κεφ. 148.

21. Αμφισβητούν, επίσης, τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά επί των οποίων στηρίζεται η αίτηση, υποστηρίζοντας ότι ουδέποτε υπήρξε σχέση αντιπροσωπείας μεταξύ του Αιτητή και των ιδίων. Κατά τον ισχυρισμό τους, η μοναδική αντιπρόσωπος των συνιδιοκτητών ήταν η γιαγιά τους, Νέδη Κιούπη, η οποία ενεργούσε στο πλαίσιο σχετικής οικογενειακής διευθέτησης, ενώ οι ίδιες ουδέποτε ανέλαβαν καθήκοντα αντιπροσώπων ή διαχειριστριών έναντι του Αιτητή.

22. Περαιτέρω ισχυρίζονται ότι η αίτηση είναι διαδικαστικά ελαττωματική, καθώς δεν στηρίζεται στο ορθό νομικό υπόβαθρο ούτε επικαλείται τις κατάλληλες νομοθετικές διατάξεις που να θεμελιώνουν τις αιτούμενες θεραπείες.
23. Επιπλέον, προβάλλουν ότι οι συνοδευτικές ένορκες δηλώσεις πάσχουν από ουσιώδεις δικονομικές πλημμέλειες και δεν πληρούν τις απαιτήσεις των περί Πολιτικής Δικονομίας Κανονισμών του 2023. Υποστηρίζουν ότι η ένορκη δήλωση του Αιτητή δεν πιστοποιήθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις των Μερών 32.15(9) και 32.16(1) των Κανονισμών, ούτε σύμφωνα με το δίκαιο της Ελληνικής Δημοκρατίας, όπου φέρεται να πιστοποιήθηκε.
24. Εξίσου απαράδεκτη, κατά τους ισχυρισμούς τους, είναι και η Ε/Δ Αριστοδήμου, ασκούμενου δικηγόρου, αφού κατά παράβαση των ως άνω διατάξεων των περί Πολιτικής Δικονομίας Κανονισμών του 2023, καθώς και του Μέρους 32.15(7) δεν αποκαλύπτει την πηγή της γνώσης του ούτε τα πραγματικά περιστατικά τα οποία γνωρίζει προσωπικώς, ενώ αναληθώς αναφέρεται σε πιστοποιούντα υπάλληλο για την ένορκη δήλωση του Ενάγοντος.
25. Προβάλλουν, ακόμη, ότι τα αιτούμενα διατάγματα δεν δύνανται να χορηγηθούν ούτε να εκτελεστούν, δεδομένου ότι η γιαγιά των διαδίκων, η οποία, κατά τους ίδιους, είχε καθοριστικό ρόλο στη διαχείριση των επίδικων ακινήτων, τουλάχιστον για μέρος της επίδικης περιόδου, δεν έχει καταστεί διάδικος στην παρούσα διαδικασία.
26. Επιπλέον, υποστηρίζουν ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις έκδοσης των αιτούμενων διαταγμάτων, ούτε έχει στοιχειοθετηθεί ισχυρή εκ πρώτης όψεως υπόθεση ή πραγματικό και νομικό υπόβαθρο που να δικαιολογεί την παροχή των αιτούμενων θεραπειών, ιδίως σε σχέση με την Καθ' ης η Αίτηση 2, έναντι της οποίας όπως ισχυρίζονται δεν αποκαλύπτεται οποιαδήποτε βάση αγωγής.
27. Περαιτέρω, προβάλλουν ότι ο Αιτητής κωλύεται (estoppel) να προβάλει τους ισχυρισμούς του, καθότι δεσμεύεται από προηγούμενη οικογενειακή συμφωνία, σύμφωνα με την οποία τα εισοδήματα των ακινήτων θα χρησιμοποιούνται για τη συντήρηση και διαβίωση της γιαγιάς τους, διευθέτηση την οποία ο ίδιος αναγνώριζε και τηρούσε επί σειρά ετών.

28. Επιπλέον, υποστηρίζουν ότι η έκδοση των αιτούμενων διαταγμάτων θα είχε ως αποτέλεσμα την αποκάλυψη προσωπικών δεδομένων και οικονομικών στοιχείων τρίτων προσώπων, κυρίως της γιαγιάς του Αιτητή, Νέδης Κιούπη, θα δημιουργούσε δυσανάλογη και πρακτικώς αδύνατη υποχρέωση συμμόρφωσης εκ μέρους τους και, περαιτέρω ότι οι αιτούμενες θεραπείες ισοδυναμούν, κατ' ουσίαν, με τελική θεραπεία, στερώντας έτσι, στις Καθ' ων η Αίτηση 1 και 2 από το δικαίωμα πλήρους υπεράσπισης.
29. Η ένσταση υποστηρίζεται από την ένορκη δήλωση της Καθ' ης η Αίτηση 1 και 2 στο περιεχόμενο των οποίων γίνεται αναφορά αμέσως πιο κάτω.

Ένορκη Δήλωση Καθ' ης η Αίτηση 1

30. Στην Ένορκη Δήλωση της Καθ' ης η Αίτηση 1 (εφεξής η «**ΕΔ της Καθ' ης η Αίτηση 1**») επαναλαμβάνονται και αναπτύσσονται οι ισχυρισμοί που περιλαμβάνονται στην ένσταση, τους οποίους δεν θεωρώ αναγκαίο να επαναλάβω στο σύνολό τους, παρά όπου είναι αναγκαίο για σκοπούς συνοχής της παρούσας απόφασης. Ειδικότερα η Καθ' ης η Αίτηση 1 με την Ε/Δ της σημειώνει τα ακόλουθα:
31. Απορρίπτει αρχικά στο σύνολό τους τους ισχυρισμούς του Αιτητή και υποστηρίζει ότι η αγωγή είναι αβάσιμη τόσο ως προς τα πραγματικά περιστατικά όσο και ως προς τη νομική της βάση.
32. Παραδέχεται δε ότι ο Αιτητής και η αδελφή του είναι συνιδιοκτήτες, κατά ποσοστό $\frac{1}{2}$ έκαστος, των επτά επίδικων ακινήτων. Ωστόσο απορρίπτει τον ισχυρισμό ότι η αδελφή του δεν συμμετέχει στην παρούσα διαδικασία για προσωπικούς λόγους. Αντίθετα αναφέρει ότι ο Αιτητής έχει εγείρει και άλλες δικαστικές διαδικασίες εναντίον της αδελφής του ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων.
33. Διατείνεται ότι τα επίδικα ακίνητα δεν αποκτήθηκαν λόγω κληρονομικής διαδοχής, αλλά μεταβιβάστηκαν το 2012 στα εγγόνια της Νέδης Κιούπη, γιαγιά του Αιτητή, δυνάμει κληρονομίας.
34. Υποστηρίζει περαιτέρω ότι κατά τη δωρεά των ακινήτων το 2012 είχε συμφωνηθεί ότι η γιαγιά θα διατηρούσε δικαίωμα μηνιαίας ή ετήσιας προσόδου από τα εισοδήματα των ενοικίων, προκειμένου να καλύπτει τα έξοδα διαβίωσής της, λόγω

της χαμηλής σύνταξής της. Κατά τους ισχυρισμούς της, η συμφωνία αυτή ήταν γνωστή και αποδεκτή από τον Αιτητή και την αδελφή του και εφαρμόζονταν ανελλιπώς μέχρι τον Μάιο του 2025.

35. Η βασική θέση της Καθ' ης η Αίτηση 1 είναι ότι ουδέποτε υπήρξε αντιπρόσωπος ή διαχειρίστρια των ακινήτων του Αιτητή ούτε είχε οποιαδήποτε πληρεξουσιότητα για είσπραξη ενοικίων ή απόδοση λογαριασμών προς αυτόν. Υποστηρίζει ότι η μοναδική εμπλοκή της περιορίστηκε σε ορισμένες μεμονωμένες περιπτώσεις, κατά τις οποίες υπέγραψε ενοικιαστήρια έγγραφα κατόπιν ειδικής πληρεξουσιότητας, χωρίς να της ανατεθεί ποτέ η συνολική διαχείριση των επίδικων ακινήτων ή των εσόδων τους.

36. Αντίθετα, ισχυρίζεται ότι η διαχειρίστρια και αντιπρόσωπος του Αιτητή και της αδελφής του ήταν η γιαγιά τους, η οποία ενεργούσε για λογαριασμό όλων των συνιδιοκτητών της πολυκατοικίας στην οποία βρίσκονταν τα επίδικα ακίνητα, στο πλαίσιο οικογενειακής συμφωνίας. Ειδικότερα, εισέπραττε τα ενοίκια, εξοφλούσε τα λειτουργικά έξοδα της πολυκατοικίας, προέβαινε στις απαραίτητες επιδιορθώσεις, κάλυπτε προσωπικά της έξοδα και στη συνέχεια κατέθετε σε τραπεζικό λογαριασμό του Αιτητή και της αδελφής του τα ποσά που δικαιούντο. Αναφέρει δε ότι μόνο μετά το 2019, λόγω των κινητικών προβλημάτων της μητέρας της, προέβαινε η ίδια στις σχετικές τραπεζικές καταθέσεις, ενεργώντας αποκλειστικά κατ' εντολή και για λογαριασμό της τελευταίας και όχι υπό την ιδιότητα του αντιπροσώπου του Αιτητή.

37. Στη συνέχεια αναπτύσσει τη θέση της ως προς τον τρόπο διαχείρισης των επίδικων ακινήτων, υποστηρίζοντας ότι ήδη από το 2005 λειτουργούσε μεταξύ των συνιδιοκτητών της πολυκατοικίας συγκεκριμένη οικογενειακή διευθέτηση ως προς την εκμετάλλευση των ακινήτων και τη διανομή των εσόδων. Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της, τα ενοίκια εισπράττονταν κεντρικά (δηλαδή γινόταν κεντρική είσπραξη όλων των ενοικίων), από το σύνολο των εσόδων καταβάλλονταν όλα τα έξοδα λειτουργίας, συντήρησης, φορολογίας, κοινοχρήστων και λοιπών επιβαρύνσεων και ακολούθως τα καθαρά έσοδα διανέμονταν μεταξύ των ιδιοκτητών αναλόγως των δικαιωμάτων τους επί το σύνολο των ακινήτων.

38. Κατά την εκδοχή της, η πρακτική αυτή συνεχίστηκε και μετά τη δωρεά των ακινήτων το 2012, με μόνη διαφοροποίηση ότι η γιαγιά διατηρούσε το συμφωνημένο δικαίωμα προσόδου, ήτοι να λαμβάνει μέρος των εισοδημάτων από την ενοικιάσή τους. Υποστηρίζει ότι η συμφωνία αυτή ήταν γνωστή, αποδεκτή και εφαρμοζόταν από όλους τους εμπλεκόμενους μέχρι τον Μάρτιο του 2025.
39. Περαιτέρω, ισχυρίζεται ότι την πρακτική διαχείριση της πολυκατοικίας και την είσπραξη των ενοικίων δεν την ασκούσαν οι ίδιες, αλλά πρόσωπο που είχε αναλάβει τη διαχείριση της πολυκατοικίας, το οποίο τα τελευταία χρόνια ήταν ο Γιώργος Κωνσταντίνου. Η δε γιαγιά του Αιτητή, ενεργούσε ως η μόνη αντιπρόσωπός αυτού και της αδελφής του.
40. Σε σχέση με το πληρεξούσιο που επικαλείται ο Αιτητής, η Καθ' ης η Αίτηση 1 υποστηρίζει ότι πρόκειται για ανυπόγραφο έγγραφο, το οποίο αφορά διαφορετικό ακίνητο από τα επίδικα ακίνητα και, συνεπώς, δεν θεμελιώνει γενική πληρεξουσιότητα ούτε αποδεικνύει ανάθεση της διαχείρισης των επίδικων ακινήτων ή των ενοικίων τους.
41. Παράλληλα, απορρίπτει τον ισχυρισμό ότι οι Καθ' ων η Αίτηση κατέβαλλαν περιοδικά χρηματικά ποσά στον Αιτητή, επαναλαμβάνοντας ότι οι εν λόγω πληρωμές γίνονταν από την γιαγιά του Αιτητή στο πλαίσιο της οικογενειακής τους διεύθετης.
42. Υποστηρίζει ακόμη ότι ο Αιτητής αποκρύπτει ουσιώδη στοιχεία, όπως τις περιόδους κατά τις οποίες τα ακίνητα παρέμειναν κενά, καθώς και τα έξοδα συντήρησης, λειτουργίας και φορολογίας, παρουσιάζοντας έτσι ελλιπή εικόνα των πραγματικών καθαρών εσόδων.
43. Περαιτέρω, αμφισβητεί ότι ο Αιτητής ζητούσε διαχρονικά πληροφορίες ή λογοδοσία από τις Καθ' ων η Αίτηση, υποστηρίζοντας ότι ουδέποτε υπήρξε μεταξύ τους σχέση αντιπροσωπείας που να θεμελιώνει αντίστοιχη υποχρέωση. Αντίθετα, ισχυρίζεται ότι ο Αιτητής γνώριζε και αποδεχόταν επί σειρά ετών την εφαρμοζόμενη οικογενειακή διεύθετη και ότι μόνο μετά την επιδείνωση των σχέσεων του με την αδελφή του και λόγω της προχωρημένης ηλικίας της γιαγιάς του επιχείρησε να αμφισβητήσει την μέχρι τότε πρακτική.

44. Σχετικά με το Τεκμήριο 1 προσθέτει αυτολεξεί: «Σε ότι αφορά την ένορκη δήλωση του Αιτητή που συνοδεύει την αίτηση, αναφέρω έχοντας πληροφορηθεί για το ισχύον καθεστώς διενέργειας ενόρκων δηλώσεων στην Ελλάδα από τους δικηγόρους μας και κατά την συμβουλή τους ότι η δήλωση του ενάγοντα ημερομηνίας 18/06/2025, που φέρεται να φέρει σφραγίδα του Δήμου Βριλησίων, δεν έγινε σύμφωνα με τις απαιτήσεις της Ελληνικής νομοθεσίας».

45. Τέλος, υποστηρίζει ότι η πολυετής αδράνειά του έχει ως αποτέλεσμα την απώλεια αποδεικτικού υλικού και στοιχείων και ότι, για τον λόγο αυτό, οι αξιώσεις του προσκρούουν με την αρχή της αδικαιολόγητης καθυστέρησης (*laches*). Επαναλαμβάνει δε όλους τους νομικούς λόγους που προβάλλονται στην ένσταση, ήτοι ότι:

A) Τίθενται θέματα παραγραφής,

B) ότι ο Αιτητής δεν νομιμοποιείται να ενεργεί μόνος του για δικαιώματα που αφορούν κοινή συνιδιοκτησία.

Γ) Ουδέποτε υπήρξε σχέση αντιπροσωπείας μεταξύ των διαδίκων.

Δ) Οι συνοδευτικές ένορκες δηλώσεις είναι δικονομικά ελαττωματικές,

Ε) Δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις έκδοσης των αιτούμενων προσωρινών διαταγμάτων ή διαταγμάτων τύπου *Norwich Pharmacal*,

Ζ) και ότι η τυχόν χορήγησή τους θα συνεπάγεται αποκάλυψη προσωπικών δεδομένων τρίτων και δυσανάλογη επιβάρυνση των Καθ' ων η Αίτηση και,

Η) τέλος, ότι οι αιτούμενες θεραπείες ουσιαστικά ισοδυναμούν με τελική ικανοποίηση της αγωγής πριν από την εκδίκαση της κύριας υπόθεσης.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους ζητεί την απόρριψη της αίτησης με έξοδα σε βάρος του Αιτητή.

Ένορκη Δήλωση Καθ' ης η Αίτηση 2

46. Στην Ένορκη Δήλωση της Καθ' ης η Αίτηση 2 επαναλαμβάνονται και υιοθετούνται, κατ' ουσίαν, οι θέσεις που προβάλλονται στην ένσταση και στην Ε/Δ της Καθ' ης η Αίτηση 1 ενώ προστίθενται ορισμένα επιπλέον πραγματικά περιστατικά, τα οποία συνοψίζονται ως εξής:
47. Ειδικότερα, διατείνεται ότι η αδελφή του Αιτητή δεν απέχει από την παρούσα διαδικασία για προσωπικούς λόγους, αλλά επειδή διαφωνεί με τις αξιώσεις του. Υποστηρίζει, περαιτέρω, ότι, ως αποτέλεσμα της, κατά τους ισχυρισμούς της, παράλογης και αλλοπρόσαλλης συμπεριφοράς του, ο Αιτητής έχει καταχωρίσει δύο αγωγές ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων εναντίον της αδελφής του.
48. Όπως και η Καθ' ης η Αίτηση 1, η Καθ' ης η Αίτηση 2 ισχυρίζεται ότι το 2012, η γιαγιά του Αιτητή μεταβίβασε, δυνάμει δωρεάς, συγκεκριμένες μονάδες της επίδικης πολυκατοικίας στον Αιτητή, στην αδελφή του και στην Καθ' ης η Αίτηση 1, διατηρώντας συγχρόνως δικαίωμα μηνιαίας ή ετήσιας προσόδου από τα εισοδήματα των ενοικίων για την κάλυψη των εξόδων διαβίωσής της.
49. Περαιτέρω, αναπτύσσει, με ορισμένες πρόσθετες λεπτομέρειες σε σχέση με την Ε/Δ της Καθ' ης η Αίτηση 1, τον τρόπο λειτουργίας της προβαλλόμενης οικογενειακής διευθέτησης ως προς τη διαχείριση της πολυκατοικίας. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι ήδη από το 2005 οι συνιδιοκτήτες είχαν συμφωνήσει τα ενοίκια να εισπράττονται κεντρικά, στη συνέχεια, να καταβάλλονταν όλα τα έξοδα λειτουργίας, συντήρησης, φορολογίας και λοιπών επιβαρύνσεων και ακολούθως τα καθαρά έσοδα να κατανέμονται μεταξύ των ιδιοκτητών αναλόγως των ιδιοκτησιακών τους δικαιωμάτων. Κατά τους ισχυρισμούς της, η ίδια, ως ιδιοκτήτρια του 50% των μονάδων της πολυκατοικίας, λάμβανε το αντίστοιχο ποσοστό των καθαρών εσόδων, ενώ το υπόλοιπο 50% καταβαλλόταν στην γιαγιά του Αιτητή, η οποία, αφού παρακρατούσε το ποσό που κατά τους ισχυρισμούς της, δικαιούτο ως πρόσοδο, κατέθετε τα αναλογούντα ποσά στον κοινό τραπεζικό λογαριασμό του Αιτητή και της αδελφής του. Υποστηρίζει, περαιτέρω, ότι η γιαγιά του Αιτητή ήταν το μοναδικό πρόσωπο που ενεργούσε ως αντιπρόσωπος του Αιτητή και της αδελφής του, ενώ η ίδια συμμετείχε αποκλειστικά υπό την ιδιότητά της ως

συνιδιοκτήτριας μονάδων της πολυκατοικίας και όχι ως αντιπρόσωπος ή διαχειρίστρια των επίδικων ακινήτων.

50. Κατά τα λοιπά, οι βασικοί πραγματικοί και νομικοί ισχυρισμοί της Καθ' ης η Αίτηση 2, περιλαμβανομένων των θέσεων περί ανυπαρξίας σχέσης αντιπροσωπείας, της αποκλειστικής εμπλοκής της γιαγιάς του Αιτητή στη διαχείριση των επίδικων ακινήτων, της ύπαρξης της προβαλλόμενης οικογενειακής διευθέτησης καθώς και των νομικών ενστάσεων περί παραγραφής, έλλειψης νομιμοποίησης και μη συνδρομής των προϋποθέσεων έκδοσης των αιτούμενων διαταγμάτων, ταυτίζονται, κατ' ουσίαν, με τους αντίστοιχους ισχυρισμούς που προβάλλονται στην Ένορκη Δήλωση της Καθ' ης η Αίτηση 1 και στην ένσταση. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν κρίνω αναγκαία την περαιτέρω επανάληψή τους.

Δ. Περαιτέρω Μαρτυρία μέσω απαντητικών ενόρκων δηλώσεων

Ι. Απαντητικές Ένορκες Δηλώσεις του Αιτητή

- Ένορκη Δήλωση Ανδριανού Διακίδη, ασκούμενο Δικηγόρου

51. Στις 07/04/2026 και 08/04/2026 καταχωρίστηκαν απαντητικές ένορκες δηλώσεις εκ μέρους του Αιτητή, σχετικά με τα όσα λένουν ανωτέρω οι Καθ' ων η Αίτηση στις οποίες ορκίζεται ο Ανδριανός Διακίδης (εφεξής «Ε/Δ Διακίδη ημερ. 07/04/2026» και «Ε/Δ Διακίδη ημερ. 08/04/2026»), ασκούμενος δικηγόρος στο δικηγορικό γραφείο που εκπροσωπεί τον Αιτητή.

52. Όσον αφορά την Ένορκη Δήλωσή του ημερομηνίας 07/04/2026, με αυτή επισυνάπτει ως Τεκμήρια 1 και 2 τις ένορκες δηλώσεις του Αιτητή και της αδελφής του, αντιστοίχως, οι οποίες, κατά τον ισχυρισμό του, είναι δεόντως πιστοποιημένες από αρμόδιο πιστοποιούντα υπάλληλο στην Ελλάδα, όπου αμφότεροι είναι μόνιμοι κάτοικοι. Δηλώνει, περαιτέρω, ότι όλα τα πραγματικά περιστατικά και τα τεκμήρια που αφορούν την υπόθεση περιέχονται στις εν λόγω ένορκες δηλώσεις, τις οποίες επαναλαμβάνει και υιοθετεί πλήρως για σκοπούς της παρούσας ένορκης δήλωσής του.

- Απαντητική Ένορκη Δήλωση Αιτητή– Τεκμήριο 1 στην Ε/Δ Διακίδη ημερ. 07/04/2026

53. Ο Αιτητής ισχυρίζεται ότι η Καθ' ης η Αίτηση 1, εν γνώση της, προέβη σε σωρεία ψευδών και αντιφατικών ενόρκων ισχυρισμών, οι οποίοι, κατά τον ισχυρισμό του, δεν συνιστούν απλή παραδρομή ή ασάφεια, αλλά συνειδητή απόπειρα παραπλάνησης του Δικαστηρίου.
54. Προς επίρρωση του ισχυρισμού του επισυνάπτει το υπογεγραμμένο πληρεξούσιο έγγραφο, το οποίο, κατά τον ίδιο, διαψεύδει τους ισχυρισμούς της Καθ' ης η Αίτηση 1. Αναφέρει ότι, εκ παραδρομής και λόγω της παρέλευσης πολλών ετών, κατά τα οποία επεδείκνυε πλήρη εμπιστοσύνη προς τις Καθ' ων η Αίτηση και ιδίως προς την Καθ' ης η Αίτηση 1, στην αρχική του ένορκη δήλωση δεν επισύναψε το ορθό υπογεγραμμένο πληρεξούσιο έγγραφο, αλλά διαφορετικό αντίγραφο που είχε στην κατοχή του. Υποστηρίζει ότι, μετά τους ισχυρισμούς της Καθ' ης η Αίτηση 1 περί ανυπαρξίας πληρεξουσιότητας και σχέσης αντιπροσωπείας, επικοινωνήσε άμεσα με τη δικηγόρο που είχε συντάξει το σχετικό πληρεξούσιο, η οποία με ηλεκτρονικό μήνυμά ημερομηνίας 03/02/2026 που απέστειλε το υπογεγραμμένο πληρεξούσιο έγγραφο ημερομηνίας 22/03/2019.
55. Κατά τον Αιτητή, από το περιεχόμενο του εγγράφου αυτού προκύπτει ότι η Καθ' ης η Αίτηση 1 ψευδώς και εν γνώσει της ισχυρίστηκε ότι δεν υπήρχε σχέση αντιπροσωπείας, αφού από αυτό διαφαίνεται ότι είχε διοριστεί από τον Αιτητή ως πληρεξούσιος αντιπρόσωπός του, με εξουσίες, μεταξύ άλλων, διαχείρισης, εκμίσθωσης, τερματισμού μισθώσεων, εξώσεων, υπογραφής ενοικιαστηρίων εγγράφων και είσπραξης ενοικίων σε σχέση με τέσσερα από τα ακίνητα τα οποία αποτελούν αντικείμενο της αίτησής του.
56. Περαιτέρω, αναφέρει ότι, ως προς τα λοιπά ακίνητα που περιλαμβάνονται στο αιτητικό της αίτησής του αλλά δεν καλύπτονται από το υπογεγραμμένο πληρεξούσιο που κατόρθωσε να εξασφαλίσει, δεν θα εμμένει πλέον στον ισχυρισμό του περί ύπαρξης έγγραφης πληρεξουσιότητας υπό τη στενή της έννοια. Εντούτοις, υποστηρίζει ότι και σε σχέση με τα ακίνητά αυτά η Καθ' ης η Αίτηση 1 ενεργούσε στην πράξη ως πληρεξούσια και αντιπρόσωπός του. Επειδή όμως δεν διαθέτει υπογεγραμμένο πληρεξούσιο που να τα καλύπτει ρητώς, δεν θα επιμένει,

στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, στο συγκεκριμένο μέρος της απαίτησής του.

57. Περαιτέρω, αναφέρει ότι περιορίζει την απαίτησή του χρονικά από την 22/03/2019, ήτοι από την ημερομηνία του προαναφερθέντος πληρεξουσίου.

58. Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι οι δικαστικές διαδικασίες μεταξύ του ιδίου και της αδελφής του είναι άσχετες με την παρούσα αγωγή και αφορούν αποκλειστικά προσωπικές διαφορές μεταξύ τους.

59. Ο Αιτητής απορρίπτει επίσης τον ισχυρισμό των Καθ' ων η Αίτηση 1 και 2 ότι το σύνολο των επίδικων ακινήτων περιήλθε στην κατοχή του δυνάμει δωρεάς από τη γιαγιά του το 2012. Υποστηρίζει ότι επτά από τα σχετικά ακίνητα περιήλθαν στην κατοχή του μέσω της διαθήκης της μητέρας του, η οποία απεβίωσε τον Φεβρουάριο του 1988, με ισχύ από 1/12/2005, ενώ μόνο τρία εξ αυτών αποκτήθηκαν με δωρεά από τη γιαγιά του στις 29/06/2012.

60. Περαιτέρω, υποστηρίζει ότι η Καθ' ης η Αίτηση προβάλλει αντιφατικούς ισχυρισμούς. Από τη μία ισχυρίζεται ότι ούτε η ίδια ούτε η Καθ' ης η Αίτηση 2 διαχειρίζονταν την πολυκατοικία ή διέθεταν πληρεξουσιότητα, ενώ από την άλλη παραδέχεται ότι υπέγραφε ενοικιαστήρια για λογαριασμό του Αιτητή. Κατά τον ίδιο, η θέση αυτή καταρρίπτεται τόσο από το προαναφερθέν πληρεξούσιο, το οποίο αποδεικνύει την εξουσία διαχείρισης των συγκεκριμένων ακινήτων, όσο και από το γεγονός ότι μετά την επίδοση της παρούσας αίτησης, οι δικηγόροι των Καθ' ων η Αίτηση παρέδωσαν, έστω και ελλιπώς, έγγραφα που αφορούν τη διαχείριση των ακινήτων για τα έτη 2018 -2021. Προς επίρρωση των ισχυρισμών του επισυνάπτει ως δέσμη, τα εν λόγω έγγραφα, καθώς και τη σχετική ηλεκτρονική αλληλογραφία με την οποία του κοινοποιήθηκαν τα σχετικά έγγραφα.

61. Επίσης ο Αιτητής υποστηρίζει ότι οι ισχυρισμοί της Καθ' ης η Αίτηση 1 διαψεύδονται και από τα ακόλουθα έγγραφα:

Α) Επιστολή των δικηγόρων της, ημερομηνίας 03/07/2025 (Τεκμήριο 4), με την οποία ενημερώνουν ότι η Καθ' ης η Αίτηση 1 θα παύσει να εισπράττει ενοίκια, χωρίς όμως να αρνούνται ότι ενεργούσε ως πληρεξούσια.

Β) Ηλεκτρονικό μήνυμα ημερομηνίας 29/07/2026 (Τεκμήριο 5), με το οποίο οι Καθ' ων η Αίτηση αποστέλλουν κατάσταση ενοικιαστών και ενοικίων των ακινήτων του Αιτητή. Κατά τον Αιτητή, το έγγραφο αυτό καταδεικνύει ότι ο ισχυρισμός της Καθ' ης η Αίτηση 1 πως η εμπλοκή της περιοριζόταν μόνο στην υπογραφή ορισμένων ενοικιαστηρίων και όχι στη διαχείριση ή είσπραξη ενοικίων αποτελεί εκ των υστέρων προσπάθεια περιορισμού της πραγματικής έκτασης της εμπλοκής της.

62. Αναφορικά με τη συμφωνία που επικαλούνται η Καθ' ης η Αίτηση 1 και 2, ο Αιτητής ισχυρίζεται ότι ουδέποτε ενημερώθηκε για την ύπαρξή της. Αντιθέτως, η δική του αντίληψη ήταν ότι ελάμβανε ενοίκια που αντιστοιχούσαν στην περιουσία του, χωρίς να γνωρίζει ότι γινόταν οποιαδήποτε παρακράτηση βάσει συμφωνημένων όρων ή προκαθορισμένης διευθέτησης. Το δε γεγονός, λέγει ότι δεν είχε ρωτήσει σχετικά με το θέμα νωρίτερα δεν μπορεί να εκληφθεί ως αποδοχή, συναίνεση ή αναγνώριση τέτοιας παρακράτησης, καθότι αυτό οφειλόταν καθαρά προς σεβασμό της μνήμης της μητέρας του. Ως εκ τούτου, διαφωνεί ότι υπήρξε οποιαδήποτε συμφωνία περί προσόδου ή παρακράτησης υπέρ της γιαγιάς του, και δηλώνει ότι ουδέποτε υπέγραψε οποιοδήποτε έγγραφο ή συμφωνία με το οποίο να αποδέχεται τέτοια διευθέτηση. Κατά συνέπεια, διατείνεται ότι ουδέποτε καταρτίστηκε δεσμευτική και αποδεκτή συμφωνία.

63. Σε σχέση με τον ισχυρισμό της Καθ' ης η Αίτηση ότι η ένορκη δήλωσή του δεν πληροί τις σχετικές διατάξεις του νόμου και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη, ο Αιτητής απορρίπτει τον ισχυρισμό αυτό. Αναφέρει ότι, σύμφωνα με τη βεβαίωση του δικηγόρου του στην Ελλάδα, όλες οι απαιτούμενες διαδικασίες τηρήθηκαν νομότυπα και σύμφωνα με τις απαιτήσεις του ελληνικού δικαίου.

64. Τέλος στην παράγραφο 21 της ένορκης δήλωσης του περιορίζει ρητώς το αίτημά του για την έκδοση διαταγμάτων αποκάλυψης και λογοδοσίας στην περίοδο από 22/03/2019 και εντεύθεν και μόνο σε σχέση με τα ακίνητα που καλύπτονται από το εν λόγω πληρεξούσιο, ήτοι τα ακίνητα με αρ. εγγραφής 3/1263, 3/1266, 3/1267 και 3/1268. Ως προς τα ακίνητα αυτά υποστηρίζει ότι η σχέση πληρεξουσιότητας και οι αντίστοιχες υποχρεώσεις της Καθ' ης η Αίτηση 1 αποδεικνύονται από το εν λόγω έγγραφο και ότι, δικαιούται την έκδοση των αιτούμενων διαταγμάτων.

65. Παράλληλα, επιμένει στην έκδοση των αιτούμενων, πλην όμως πλέον περιορισμένων, διαταγμάτων και εναντίον της Καθ' ης η Αίτηση 2, η οποία ισχυρίζεται ότι συμμετείχε από κοινού με την Καθ' ης η Αίτηση 1 στη διαχείριση των επίδικων ακινήτων και, ως εκ τούτου, κατέχει έγγραφα που αφορούν τη διαχείριση, τα έσοδα, τις συμφωνίες μίσθωσης και γενικότερα τη χρήση των εν λόγω ακινήτων.

- Απαντητική Ένορκη Δήλωση της αδελφής του Αιτητή – Τεκμήριο 2 στην Ε/Δ Διακίδη ημερ. 07/04/2026

66. Μέσω του Τεκμηρίου 2 η αδελφή του Αιτητού σημειώνει περαιτέρω τα εξής:

Α) Αναφέρει ότι γνωρίζει προσωπικά τα γεγονότα που αφορούν την προέλευση των ακινήτων, τη διαχείρισή τους και την εμπλοκή των Καθ' ων η Αίτηση σε σχέση με αυτή.

Β) Επιβεβαιώνει τα όσα αναφέρει ο Αιτητής σε σχέση με αυτή και τη μεταξύ τους συνιδιοκτησία, ήτοι του τρόπου με τον οποίο περιήλθαν στην ιδιοκτησία τους τα επίδικα ακίνητα, του γεγονότος ότι η Καθ' ης η Αίτηση 1 και 2 είχαν εμπλοκή στη διαχείριση των επίδικων ακινήτων, ότι ουδέποτε δόθηκε πλήρης, σαφής και επαρκής λογοδοσία ή ενημέρωση για τα έσοδα, τις εκμισθώσεις, τις παρακρατήσεις και τη γενική διαχείριση των ακινήτων.

Γ) Περαιτέρω, δηλώνει ότι οι τυχόν άλλες υποθέσεις ή διαφορές μεταξύ τις ίδιες και του αδελφού της δεν επηρεάζουν ούτε αναιρούν, κατά τον ισχυρισμό της, την αλήθεια των όσων εκείνος αναφέρει στην παρούσα υπόθεση αναφορικά με τα επίδικα ακίνητα και τη διαχείρισή τους.

- Ένορκη Δήλωση ασκούμενου δικηγόρου Ανδριανού Διακίδη ημερ. 08/04/2026

67. Η Ε/Δ Διακίδη ημερ. 08/04/2026 καταχωρίστηκε με σκοπό την κατάθεση ως Τεκμηρίου 1, ηλεκτρονικού μηνύματος των πρώην, κατ' ισχυρισμόν του, δικηγόρων του Αιτητή, το οποίο εστάλη στις 08/04/2026 και στο οποίο επισυνάπτονται σειρά εγγράφων, μεταξύ των οποίων και πρόσθετο πληρεξούσιο έγγραφο στο όνομα της Καθ' ης η Αίτησης 1. Κατά τον ισχυρισμό του, τα έγγραφα αυτά αποδεικνύουν περαιτέρω τους ισχυρισμούς του περί ύπαρξης σχέσης

πληρεξουσιότητας. Περαιτέρω, αναφέρει ότι η απαίτησή του αφορά επίσης το ακίνητο με αριθμό εγγραφής 3/1291, το οποίο περιγράφεται στο εν λόγω πληρεξούσιο, και ότι, ως εκ τούτου, τα αιτούμενα διατάγματα θα πρέπει να αφορούν και το συγκεκριμένο ακίνητο.

II. Απαντητικές Ένορκες Δηλώσεις των Καθ' ων η Αίτηση

Συμπληρωματική Ένορκη Δήλωση της Καθ' ης η Αίτηση 1

68. Σε συνέχεια των συμπληρωματικών ενόρκων δηλώσεων του ασκούμενου δικηγόρου Διακίδη, καθώς και των τεκμηρίων 1 και 2, ήτοι των ενόρκων δηλώσεων του Αιτητή και της αδελφής του, η Καθ' ης η Αίτηση 1, προχώρησε στην καταχώριση συμπληρωματικής ένορκης δήλωσης τόσο για λογαριασμό της ίδιας όσο και εκ μέρους της Καθ' ης η Αίτηση 2. Με την εν λόγω ένορκη δήλωση σημειώνονται τα εξής:
69. Τονίζει καταρχάς ότι ο Αιτητής, με τη συμπληρωματική ένορκη δήλωσή του, έχει ουσιαδώς περιορίσει το αντικείμενο της αίτησής του. Ειδικότερα ισχυρίζεται ότι, ενώ αρχικά η αίτηση στηριζόταν στον ισχυρισμό περί σχέσης αντιπροσωπείας αναφορικά με επτά ακίνητα, πλέον περιορίζεται μόνο στα ακίνητα που καλύπτονται από το πληρεξούσιο έγγραφο ημερομηνίας 22/03/2019, ήτοι στα ακίνητα με αριθμούς εγγραφής 3/1268, 3/1266 και 3/1267. Επίσης περιορίζει τη διάρκεια για την οποία αξιώνει την αποκάλυψη, ήτοι από τις 22/03/2019 (ημερομηνία πληρεξουσίου εγγράφου) και εφεξής και όχι από το 2005. Όσον αφορά δε το ακίνητο με αριθμό εγγραφής 3/1263 δεν δύναται να αξιώνει οτιδήποτε καθότι δεν γίνεται για αυτό αναφορά ούτε στην υπό εκδίκαση αίτηση αλλά ούτε στην αγωγή.
70. Περαιτέρω, υποστηρίζει ότι ο Αιτητής έχει περιορίσει και την αξίωσή του κατά της Εναγόμενης 2, αφού δεν ισχυρίζεται πλέον ότι αυτή ενεργούσε ως αντιπρόσωπός του, αλλά τη διατηρεί ως διάδικο μόνο λόγω της εμπλοκής της στα επίδικα γεγονότα.
71. Σημειώνεται δε ότι τα προαναφερθέντα επιβεβαιώθηκαν και κατόπιν ηλεκτρονικής αλληλογραφίας μεταξύ των συνηγόρων που εκπροσωπούν τους διαδίκους στην

παρούσα υπόθεση και προς επίρρωση των ισχυρισμών της επισυνάπτει ως δέσμη, τη σχετική ηλεκτρονική αλληλογραφία.

72. Σε σχέση τώρα με την παρακράτηση μέρους των ενοικίων υπέρ της γιαγιάς του Αιτητή, η Καθ' ης η Αίτηση απορρίπτει ως ψευδείς τους ισχυρισμούς του περί άγνοιας οποιασδήποτε σχετικής συμφωνίας. Επαναλαμβάνει όσα είχε ήδη αναφέρει στην προηγούμενη ένορκη δήλωσή της και επισυνάπτει νέα ένορκη δήλωση της γιαγιάς του Αιτητή, με την οποία επιβεβαιώνεται, κατά τον ισχυρισμό της, η ύπαρξη συμφωνημένης προσόδου υπέρ της για τα έξοδα διατροφής και συντήρησής της. Υποστηρίζει ακόμη ότι η ύπαρξη της συμφωνίας προκύπτει τόσο από γενικό πληρεξούσιο που υπέγραψαν ο Αιτητής και η αδελφή του όσο και από αγωγή του ίδιου του Αιτητή στην Ελλάδα, στην οποία, κατά τους ισχυρισμούς της, αναγνωρίζεται η εν λόγω συμφωνία.

73. Αναφορικά με το πληρεξούσιο έγγραφο ημερομηνίας 22/03/2019, η Καθ' ης η Αίτηση 1 ισχυρίζεται ότι ουδέποτε είχε στην κατοχή της το πρωτότυπο του ούτε το χρησιμοποίησε για διαχείριση των ακινήτων ή είσπραξη ενοικίων. Υποστηρίζει ότι το πληρεξούσιο εκδόθηκε αποκλειστικά για σκοπούς δικαστικών ενεργειών αναφορικά με συγκεκριμένα καταστήματα και όχι για γενική διαχείριση της περιουσίας του Αιτητή.

74. Αναφέρεται επίσης στο πληρεξούσιο έγγραφο ημερομηνίας 31/08/2023, υποστηρίζοντας ότι αυτό χρησιμοποιήθηκε αποκλειστικά για την υπογραφή νέου ενοικιαστηρίου σε σχέση με συγκεκριμένο διαμέρισμα και όχι για σκοπούς διαχείρισης. Παράλληλα επισημαίνει ότι ο Αιτητής εξέδωσε κατά τον ίδιο χρόνο πληρεξούσιο υπέρ της γιαγιάς του Αιτητή, γεγονός που, κατά την άποψή της αποδεικνύει ότι η τελευταία εξακολουθούσε να ενεργεί ως πληρεξούσια αντιπρόσωπος του, ενώ ο Αιτητής αδικαιολόγητα δεν το παραδέχεται.

75. Ως προς τις δικαστικές διαφορές μεταξύ του Αιτητή και της αδελφής του στην Ελλάδα, η Καθ' ης η Αίτηση 1 αμφισβητεί τον ισχυρισμό ότι αυτές είναι άσχετες με την παρούσα υπόθεση. Επικαλείται ηλεκτρονική αλληλογραφία μεταξύ δικηγόρων των διαδίκων, από την οποία, κατά τον ισχυρισμό της, προκύπτει ότι μία από τις αγωγές αφορά παρακράτηση ενοικίων κυπριακού ακινήτου και, κατ' επέκταση, το ζήτημα της συμφωνηθείσας προσόδου υπέρ της γιαγιάς τους.

76. Σε σχέση με τα έγγραφα που παραδόθηκαν από τους δικηγόρους των Καθ' ων η Αίτηση για τα έτη 2018 – 2021, απορρίπτει τον ισχυρισμό ότι η παράδοσή τους αποδεικνύει σχέση αντιπροσωπείας. Υποστηρίζει ότι τα έγγραφα βρίσκονταν στην κατοχή της Καθ' ης η Αίτηση 2 ως συνιδιοκτήτριας των ακινήτων και όχι στην κατοχή της ίδιας.
77. Αναφορικά με την επιστολή των δικηγόρων τους ημερομηνίας 03/07/2025 και τα ηλεκτρονικά μηνύματα ημερομηνίας 29/07/2025, ισχυρίζεται ότι αυτά αποτελούν προνομιακή επικοινωνία («άνευ βλάβης») και δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως αποδεικτικό υλικό. Σε κάθε περίπτωση, υποστηρίζει ότι τα έγγραφα αυτά δεν τεκμηριώνουν ότι η ίδια εισέπραττε ενοίκια ή ασκούσε διαχείριση των ακινήτων.
78. Τέλος, αμφισβητεί το παραδεκτό των ενόρκων δηλώσεων του Αιτητή, και της αδελφής του Αιτητή, υποστηρίζοντας ότι δεν πληρούν τις απαιτήσεις της ελληνικής νομοθεσίας ως προς τον τρόπο πιστοποίησης και υπογραφής τους. Παράλληλα, αμφισβητεί και το παραδεκτό των Ε/Δ Διακίδη, υποστηρίζοντας ότι αυτές δεν προέρχονται από πρόσωπο που έχει προσωπική γνώση των γεγονότων ούτε προσδιορίζει επαρκώς την πηγή της πληροφόρησής του.

Ε. Ακρόαση

79. Η ακρόαση της Αίτησης διεξήχθη στη βάση των ενόρκων δηλώσεων που υποστηρίζουν την Αίτηση και την Ένσταση, καθώς και των γραπτών αγορεύσεων των συνηγόρων στις οποίες αναπτύσσονται οι εκατέρωθεν θέσεις τους.
80. Έχω εξετάσει με προσοχή το σύνολο της μαρτυρίας και των επιχειρημάτων που τέθηκαν ενώπιόν μου από αμφότερες τις πλευρές. Δεν θεωρώ όμως αναγκαίο να αναφερθώ ειδικώς σε κάθε επιμέρους επιχείρημα που προωθήθηκε (***Bitonic Ltd v. Bank of Moscow-Bank Joint Stock Company***, Πολ. Εφ. Αρ. 117/2018, ημερομηνίας 16/03/2022 και ***Νίκος Οδυσσέα v. Αστυνομίας*** (1999) 2 Α.Α.Δ. 490).

Ζ. Νομική πτυχή των Λόγων ένστασης, άλλων από αυτών που αφορούν τις προϋποθέσεις έκδοσης Norwich Pharmacal

81. Πριν προχωρήσω στην εξέταση των προϋποθέσεων που διέπουν την έκδοση προσωρινών διαταγμάτων και, ειδικότερα, διατάγματος τύπου Norwich Pharmacal,

καθώς και στην υπαγωγή τους στα γεγονότα που πλαισιώνουν την παρούσα υπόθεση, κρίνω σκόπιμο να εξετάσω προηγουμένως τους λοιπούς λόγους ένστασης που προβάλλουν οι Καθ' ων η Αίτηση, οι οποίοι δεν αφορούν άμεσα τις προαναφερθείσες προϋποθέσεις. Και τούτο, διότι οι λόγοι αυτοί εγείρουν ζητήματα, τα οποία, κρίνω ότι, πρέπει να επιλυθούν πριν από την εξέταση των ουσιαστικών προϋποθέσεων για την έκδοση των αιτούμενων διαταγμάτων.

I. Ένσταση ως προς τις ένορκες δηλώσεις των ασκούμενων δικηγόρων

- 82.Εν προκειμένω, θεωρώ σκόπιμο, για σκοπούς καλύτερης κατανόησης του σκεπτικού του Δικαστηρίου και λαμβανομένου υπόψη των πολλών νομικών ζητημάτων που έχουν εγερθεί, να παραθέσω εκ νέου τους εκατέρωθεν ισχυρισμούς των συνηγόρων των διαδίκων αναφορικά με το υπό εξέταση ζήτημα.
- 83.Όπως ήδη αναφέρθηκε ανωτέρω, η υπό κρίση Αίτηση υποστηρίζεται από την Ε/Δ Αριστοδήμου, ασκούμενου δικηγόρου στο δικηγορικό γραφείο που εκπροσωπεί τον Αιτητή. Στην εν λόγω ένορκη δήλωση αναφέρει ότι είναι πλήρως εξουσιοδοτημένος να προβεί σε αυτή εκ μέρους του Αιτητή, ότι όλα τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων στηρίζεται η Αίτηση περιέχονται σε ένορκη δήλωση του ίδιου του Αιτητή, μόνιμου κάτοικου Ελλάδας, η οποία επισυνάπτεται ως Τεκμήριο 1 και υιοθετεί πλήρως το περιεχόμενό της.
- 84.Περαιτέρω, μετά την καταχώριση της ένστασης των Καθ' ων η Αίτηση, καταχωρίστηκε η Ε/Δ του επίσης ασκούμενου δικηγόρου Διακίδη, ημερομηνίας 07/04/2026, στην οποία επισυνάπτεται συμπληρωματική Ε/Δ του Αιτητή καθώς και η Ε/Δ της αδελφής του, τις οποίες ο εν λόγω ασκούμενος δικηγόρος δηλώνει επίσης ότι τις υιοθετεί. Ακολούθως, καταχωρίστηκε δεύτερη συμπληρωματική Ε/Δ του Διακίδη ημερομηνίας 08/04/2026 με την οποία επισυνάπτει πληρεξούσιο έγγραφο το οποίο, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του, μόλις είχε εξασφαλιστεί.
- 85.Οι Καθ' ων η Αίτηση προβάλλουν ότι τόσο η αρχική Ε/Δ Αριστοδήμου όσο και οι δύο μεταγενέστερες Ε/Δ Διακίδη είναι αντικανονικές και απαράδεκτες. Ειδικότερα, υποστηρίζουν:

A) ότι οι εν λόγω ένορκες δηλώσεις προέρχονται από ασκούμενους δικηγόρους του δικηγορικού γραφείου που εκπροσωπεί τον Αιτητή, κατά παράβαση των αρχών που έχουν καθιερωθεί από τη σχετική νομολογία και

B) ότι περιέχουν αναφορές σε πραγματικά περιστατικά χωρίς να αποκαλύπτεται επαρκώς η πηγή της γνώσης ή της πληροφόρησης των ενόρκως δηλούντων.

86. Αρχικά σημειώνω ότι δεν συμφωνώ με τον πρώτο από τους πιο πάνω ισχυρισμούς των Καθ' ων η Αίτηση.

87. Είναι παγίως νομολογημένο ότι υποστήριξη αίτησης με ένορκη δήλωση δικηγόρου, αντί του ίδιου του διαδίκου, αποτελεί ανεπιθύμητη πρακτική. Ενδεικτικά παραπέμπω στις αποφάσεις **Ahapittas v. Roc-Chic Ltd** (1968) 1 C.L.R. 1, **In re Efthymiou** (1987) 1 C.L.R. 319, **Thanos Hotels Ltd v. Ιωάννου** (1991) 1 A.A.Δ. 1036 και **Nikitin Alexander v. Grigorey Alexander** (2013) 1 A.A.Δ. 1093, στις οποίες επισημαίνεται το ανεπιθύμητο της πρακτικής αυτής, ιδίως όταν ο δικηγόρος που ορκίζεται είναι και ο δικηγόρος που εμφανίζεται ενώπιον του Δικαστηρίου και χειρίζεται την υπόθεση.

88. Εντούτοις, από τη νομολογία προκύπτει περαιτέρω, εξίσου σαφώς, ότι το γεγονός και μόνον ότι μία ένορκη δήλωση προέρχεται από δικηγόρο δεν συνεπάγεται αυτομάτως ότι αυτή είναι απαράδεκτη ή ότι πρέπει να αγνοηθεί. Στην **Dmitry Rybolovlev v. Elena Rybolovleva** (2010) 1 A.A.Δ. 82, το Ανώτατο Δικαστήριο διευκρίνισε ότι δεν υφίσταται γενικός κανόνας σύμφωνα με τον οποίο κάθε ένορκη δήλωση δικηγόρου αποκαλείται εκ προοιμίου δίχως άλλο. Αντιθέτως, τονίζεται, ότι μία ένορκη δήλωση δεν αποκλείεται απλώς επειδή ο ομνύων είναι δικηγόρος. Σοβαρό δε ζήτημα για την αποδεκτότητα μίας τέτοιας ένορκης δήλωσης εγείρεται όταν ορκίζεται δικηγόρος ο οποίος ταυτόχρονα χειρίζεται και την υπόθεση, καθιστώντας εαυτόν μάρτυρα γεγονότων, ενώ συνεχίζει να χειρίζεται την υπόθεση.

89. Περαιτέρω, το Ανώτατο Δικαστήριο στην **Dmitry Rybolovlev** (ανωτέρω) επεσήμανε ότι εξήγηση ως προς τον λόγο για τον οποίο ορκίζεται ο δικηγόρος αντί του διαδίκου απαιτείται μόνον όταν από τις περιστάσεις δεν προκύπτει προφανής λόγος που να το δικαιολογεί, όπως για παράδειγμα η μόνιμη διαμονή του διαδίκου στο εξωτερικό ή άλλες εγγενείς δυσχέρειες.

90. Θεωρώντας την εν λόγω απόφαση, ιδιαιτέρως διαφωτιστική επί του ζητήματος, παραθέτω, πέραν όσων έχουν ήδη σημειωθεί ανωτέρω, και το ακόλουθο απόσπασμα:

«Το θέμα της κατάρτισης και υποβολής σε δικαστική διαδικασία ένορκης δήλωσης από δικηγόρο, διέπεται από καλά καθιερωμένες αρχές που εκπηγάζουν από τη νομολογία. Αν χρειάζεται να τις συνοψίσουμε ξανά, θα λέγαμε ότι γενικά ομνύων είναι δικηγόρος. Οι δικηγόροι όμως θα πρέπει να αποστασιοποιούνται από τα γεγονότα που σχετίζονται με τα επίδικα θέματα και τυγχάνει γενικά ανεπιθύμητο να εμφανίζονται ως μάρτυρες ή ενόρκως δηλούντες σε δικαστική διαδικασία στην οποία εκπροσωπούν διάδικο, εκτός εάν αυτό είναι αναγκαίο. Αφ' ης όμως στιγμής δικηγόρος έχει με τον ένα ή άλλο τρόπο καταστεί μάρτυρας γεγονότων, τότε κωλύεται, λόγω ασυμβιβάστου, να συνεχίσει να εμφανίζεται χειριζόμενος την υπόθεσή του πελάτη του ως δικηγόρος. (**Ahapittas v. Roc-Chic Ltd (1968) 1 C.L.R. 1, In re Efthymiou (1987) 1 C.L.R. 319, Thanos Hotels Ltd v. Ιωάννου (1991) 1 A.A.Δ. 1036**).

Στις πιο πάνω καλά καθιερωμένες αρχές δεν κρίνουμε ορθό να προσθέσουμε ή να αναγνωρίσουμε και άλλη αρχή σύμφωνα με την οποία εάν ο ομνύων είναι δικηγόρος και δεν επεξηγεί με επάρκεια γιατί προβαίνει ο ίδιος στην ένορκη δήλωση και όχι ο πελάτης του, τότε η ένορκη δήλωση πάσχει και θα πρέπει ν' αγνοηθεί ή απορριφθεί. Ούτε και συμφωνούμε ότι μια τέτοια απόλυτη αρχή εξάγεται από την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση **Dulal Dulal** (ανωτέρω).

[...]

Με αυτά ως δεδομένα, μπορούμε να δεχθούμε ως αρχή της νομολογίας αναφορικά με το θέμα παροχής εξήγησης ως προς το γιατί ομνύων είναι δικηγόρος και όχι διάδικος ή άλλο πρόσωπο, ότι κάποια εξήγηση προς τούτο απαιτείται, εκεί όπου δεν προκύπτει υπό τις περιστάσεις ένας εμφανής καλός λόγος, όπως είναι η διαμονή του διαδίκου στο εξωτερικό και/ή άλλες εγγενείς δυσχέρειες οι οποίες δεν θα επέτρεπαν στον ίδιο να είναι ενόρκως δηλών. Στην υπό εξέταση δε περίπτωση, σύμφωνα με τον ομνύοντα δικηγόρο, η αιτήτρια-εφεσείουσα είναι μόνιμη κάτοικος Ελβετίας η οποία έχει την φροντίδα ανήλικου τέκνου του ζεύγους και η οποία επιλαμβανόταν λήψης δικαστικών μέτρων στην Ελβετία και σε άλλες χώρες κατά τον ουσιώδη χρόνο. Αυτά τα στοιχεία, λαμβανόμενα υπόψη, μαζί με το στοιχείο του επικαλούμενου κατεπείγοντος του θέματος, δεν θα απαιτούσαν, κατά την άποψή μας την παροχή οποιωνδήποτε άλλων εξηγήσεων ως προς το γιατί τα αναγκαία γεγονότα τέθηκαν υπόψη του Δικαστηρίου μέσω δικηγόρου ο οποίος αποκάλυψε ικανοποιητικά τις πηγές πληροφόρησής του.

Ο πρώτος τούτος Λόγος Έφεσης επομένως δεν μπορεί να ευσταθήσει.»

91. Οι ίδιες αρχές επιβεβαιώθηκαν και στην υπόθεση **INVESTYLIA PUBLIC COMPANY LTD, v. ΤΖΟΖΕΦΙΝ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ** (2013) 1 ΑΑΔ 1202. Σχετικώς σημειώθηκαν τα ακόλουθα:

«Όσον αφορά την όμνυση της υποστηρικτικής δήλωσης από δικηγόρο χωρίς να εξηγείται ο λόγος για τον οποίο δεν ορκίστηκε διοικητικός σύμβουλος ή γραμματέας της

ίδιες της εφεσείουσας, αναμφίβολα η νομολογία έχει κατ' επανάληψη επισημάνει το ανεπιθύμητο της πρακτικής αυτής, αλλά δεν έχει φθάσει στο σημείο της απαγόρευσης ώστε να αγνοείται ή να απορρίπτεται η ένορκη αυτή δήλωση, (**Rybolovlev v. Rybolovleva** (2010) 1 A.A.Δ. 82). Η απαγόρευση αφορά την όμνυση ένορκης δήλωσης από δικηγόρο, ο οποίος είναι ή στη συνέχεια της διαδικασίας, καθίσταται μάρτυρας γεγονότων οπότε και θεωρείται ασυμβίβαστος ο περαιτέρω εκ μέρους του χειρισμός της υπόθεσης, (**In re Efthymiou** (1987) 1 C.L.R. 319 και **Thanos Hotels Ltd v. Ιωάννου** (1991) 1 A.A.Δ. 1036). Επί όλου του θέματος της εκ μέρους δικηγόρου όρκισης ένορκης δήλωσης, σχετική είναι και η εντελώς πρόσφατη απόφαση στην **Alexander v. Alexander** (2013) 1 A.A.Δ. 1093).»

92. Επανερχόμενη στα δεδομένα της παρούσας υπόθεσης, παρατηρώ ότι στην Ε/Δ Αριστοδήμου και Διακίδου αναφέρεται ρητώς ότι ο Αιτητής διαμένει μόνιμα στην Ελλάδα. Αυτό συνιστά, κατά την γνώμη μου, επαρκή εξήγηση ως προς τον λόγο για τον οποίο οι επίδικες ένορκες δηλώσεις καταχωρίστηκαν από ασκούμενους δικηγόρους του δικηγορικού γραφείου που εκπροσωπεί τον Αιτητή. Εξάλλου, η εξήγησή αυτή, προκύπτει αφενός σαφώς από το ίδιο το περιεχόμενο των ενόρκων δηλώσεων και αφετέρου δεν αμφισβητείται ειδικώς από τους Καθ' ων η Αίτηση.
93. Περαιτέρω, από το σύνολο του ενώπιόν μου υλικού δεν προκύπτει ότι οι δύο ασκούμενοι δικηγόροι ήταν οι ίδιοι οι δικηγόροι που εμφανίζονταν ενώπιον του Δικαστηρίου ή που χειρίζονταν την παρούσα υπόθεση εκ μέρους του Αιτητή. Αντιθέτως, οι γραπτές αγορεύσεις φέρουν την υπογραφή άλλου δικηγόρου του ίδιου δικηγορικού γραφείου. Υπό τα δεδομένα αυτά, δεν θεωρώ ότι οι επίδικες ένορκες δηλώσεις καθίστανται απαράδεκτες αποκλειστικά και μόνον επειδή προέρχονται από ασκούμενους δικηγόρους του δικηγορικού γραφείου που εκπροσωπεί τον Αιτητή.
94. Συνεπώς, ο εν λόγω λόγος ένστασης δεν μπορεί να γίνει δεκτός και απορρίπτεται.
95. Όσον αφορά το κατά πόσον οι υπό αναφορά ένορκες δηλώσεις συμμορφώνονται με τις απαιτήσεις του Μέρους 32, Καν. 15(7) των περί Πολιτικής Δικονομίας Κανονισμών του 2023 ως προς την αποκάλυψη της πηγής γνώσης ή πληροφόρησης του ενόρκως δηλούντος σημειώνεται αρχικά ότι η διάταξη αυτή προβλέπει ότι οι ένορκες δηλώσεις πρέπει να περιορίζονται σε γεγονότα τα οποία ο ενόρκως δηλών δύναται να αποδείξει από προσωπική γνώση, ενώ στις ενδιάμεσες αιτήσεις επιτρέπεται να περιέχουν δηλώσεις πληροφόρησης και

πεποίθησης, υπό την απαραίτητη όμως προϋπόθεση ότι αποκαλύπτονται τόσο οι πηγές της πληροφόρησης όσο και οι λόγοι της πεποίθησης.

96. Η πιο πάνω διάταξη είναι, κατ' ουσίαν, αντίστοιχη της Δ. 39, θ.2 των παλαιών Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας. Σύμφωνα με τη διάταξη εκείνη, οι ένορκες δηλώσεις περιορίζονται στην παράθεση γεγονότων τα οποία ο ομνύων μπορούσε να αποδείξει εξ ιδίας γνώσεως. Εντούτοις, στις παρεμπόμπουσες διαδικασίες επιτρεπόταν να περιλαμβάνονται δηλώσεις πληροφόρησης και πεποίθησης, υπό την απαραίτητη προϋπόθεση ότι αποκαλύπτονταν οι πηγές της πληροφόρησης και η βάση της πεποίθησης. Ως εκ τούτου, προκύπτει σαφώς, ότι για σκοπούς ερμηνείας της νέας διαταγής στο Μέρος 32, Καν. 15(7) των ΚΠΔ του 2023, βοηθητική είναι η νομολογία ως είχε διαμορφωθεί με τους παλαιούς θεσμούς.

97. Ιδιαίτερα διαφωτιστική είναι, εν προκειμένω, η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου **Τράπεζα Κύπρου Δημόσια Εταιρεία Λτδ ν. 1. Βασίλη Χαραλάμπους κ.α.** (2010) 1 ΑΑΔ 829, στην οποία εξετάστηκαν παρόμοιοι ισχυρισμοί με αυτούς που προωθούν οι Καθ' ων η Αίτηση στην παρούσα. Ειδικότερα:

Α) Το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε κρίνει ότι η επίδικη ένορκη δήλωση ήταν ανεπαρκής, επειδή ο ομνύων δεν διευκρίνιζε κατά πόσον γνώριζε τα αναφερόμενα γεγονότα από προσωπική γνώση ή από πληροφόρηση, ούτε προσδιόριζε ρητώς την πηγή της πληροφόρησής του.

Β) Το Ανώτατο Δικαστήριο διαφώνησε με την εν λόγω προσέγγιση, επισημαίνοντας ότι η ουσία της Δ.39, θ.2 δεν έγκειται στην τυπική αναφορά του τρόπου με τον οποίο αποκτήθηκε η γνώση, αλλά στη δυνατότητα του Δικαστηρίου να διαπιστώσει την προέλευση και τη βάση της. Εφόσον η πηγή της γνώσης προκύπτει ευθέως από τα επισυναπτόμενα έγγραφα που τίθενται ενώπιον του Δικαστηρίου, οι απαιτήσεις της διάταξης θεωρούνται ότι πληρούνται.

Γ) Το Ανώτατο Δικαστήριο παρατήρησε, περαιτέρω, ότι μετά την τροποποίηση του περί Αποδείξεως Νόμου το 2004, με την οποία η εξ ακοής

μαρτυρία κατέστη γενικώς παραδεκτή, η σημασία της απαίτησης για λεπτομερή αναφορά της πηγής πληροφόρησης έχει περιοριστεί.

98. Προς την ίδια δε κατεύθυνση κινείται και η αγγλική νομολογία. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στο σύγγραμμα **Cross and Tapper On Evidence**, 8^η έκδοση, σελ. 6:

«Interlocutory applications often have to be heard urgently without recourse to the full panoply of evidential rules, often admitting hearsay, and even when such an application is treated as the trial of the action still the more relaxed rules to the admission of hearsay will be applied.»

99. Εφαρμόζοντας τις πιο πάνω αρχές στα περιστατικά της παρούσας υπόθεσης, δεν διαπιστώνω ότι οι επίδικες ένορκες δηλώσεις πάσχουν ως προς τις απαιτήσεις του Μέρους 32, Καν. 15(7). Στις ένορκες δηλώσεις των ασκούμενων δικηγόρων δηλώνεται ρητώς ότι όλα τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται Αίτηση περιέχονται στις επισυναπτόμενες ένορκες δηλώσεις του Αιτητή και της αδελφής του, των οποίων των περιεχόμενο υιοθετείται πλήρως. Άλλωστε οι τελευταίοι είναι και τα πρόσωπα που, κατά τους ισχυρισμούς τους, είχαν προσωπική γνώση των γεγονότων που περιγράφονται στις ένορκες δηλώσεις τους, ενώ οι ίδιες οι δηλώσεις τους επισυνάπτονται ως τεκμήρια και τίθενται αυτούσιες ενώπιον του Δικαστηρίου.

100. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η πηγή τόσο της γνώσης όσο και της πληροφόρησης των ενόρκως δηλούντων καθίσταται σαφής και επαληθεύσιμη από το ίδιο το αποδεικτικό υλικό που έχει τεθεί ενώπιόν μου. Όπως προκύπτει και από την απόφαση **Τράπεζα Κύπρου Δημόσια Εταιρεία Λτδ ν. Χαραλάμπους κ.ά. (ανωτέρω)**, η ουσία της σχετικής δικονομικής απαίτησης δεν έγκειται στην τυπική διατύπωση της πηγής της γνώσης, αλλά στη δυνατότητα του Δικαστηρίου να διαπιστώσει την προέλευση και τη βάση της. Στην παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο είναι σε θέση να διαπιστώσει τόσο την προέλευση της γνώσης όσο και τη βάση της πληροφόρησης μέσω των ίδιων των επισυναπτόμενων ενόρκων δηλώσεων και των τεκμηρίων που τις συνοδεύουν. Κατά συνέπεια, δεν διαπιστώνω παράβαση των απαιτήσεων του Μέρους 32, Καν. 15(7) των περί Πολιτικής Δικονομίας Κανονισμών του 2023.

101. Συνεπώς, απορρίπτεται και ο εν λόγω λόγος ένστασης.

II. Ένσταση ως προς το παραδεκτό των επισυναπτόμενων δηλώσεων του Αιτητή και της αδελφής του

102. Όπως προκύπτει από τα ανωτέρω, οι Καθ' ων η Αίτηση προβάλλουν ότι η υπό κρίση αίτηση δεν υποστηρίζεται από έγκυρες ένορκες δηλώσεις, ισχυριζόμενοι ότι οι δηλώσεις αυτές του Αιτητή και της αδελφής του (οι οποίες επισυνάπτονται στις ένορκες δηλώσεις των ασκούμενων δικηγόρων) , δεν πληρούν τις απαιτήσεις των περί Πολιτικής Δικονομίας Κανονισμών του 2023. Ειδικότερα, υποστηρίζουν ότι παραβιάζονται οι διατάξεις των Μερών 32.15(9), 32.15(17), 32.15(18) και 32.16, καθόσον οι εν λόγω δηλώσεις δεν περιέχουν τα προβλεπόμενα στοιχεία της βεβαίωσης (jurat), δεν έχουν πιστοποιηθεί από αρμόδιο πρόσωπο και δεν καταρτίστηκαν σύμφωνα με το δίκαιο του τόπου όπου φέρονται να έγιναν. Περαιτέρω, υποστηρίζεται ότι αναληθώς αναφέρεται από τον Αιτητή ότι αυτές πιστοποιούνται από πιστοποιούντα υπάλληλο.

103. Ιδιαίτερης σημασίας, σε σχέση με τους ισχυρισμούς που προωθούνται είναι η διάταξη του Μέρους 32.16 το οποίο προβλέπει ότι:

«32.16. Ένορκη δήλωση εκτός δικαιοδοσίας (1) Πρόσωπο δύναται να προβεί σε ένορκη δήλωση εκτός δικαιοδοσίας σύμφωνα με:

(α) το παρόν Μέρος· ή

(β) τον νόμο του τόπου όπου προβαίνει στην ένορκη δήλωση.»

104. Επικαλούμενοι την πιο πάνω διάταξη, οι Καθ' ων η Αίτηση υποστηρίζουν ότι οι επίδικες δηλώσεις είναι απαράδεκτες και, ως εκ τούτου, δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη από το Δικαστήριο.

105. Αναφορικά με τις θέσεις του Αιτητή επί του ζητήματος αυτού, σημειώνω ότι τις έχω εξετάσει και λάβει δεόντως υπόψη. Δεν θεωρώ, όμως, αναγκαία την παράθεσή τους.

106. Εξετάζοντας τον πιο πάνω λόγο ένστασης, θεωρώ, με κάθε σεβασμό, ότι οι Καθ' ων η Αίτηση συγχέουν τους δικονομικούς κανόνες που διέπουν τις

υποστηρικτικές ένορκες δηλώσεις με εκείνους που αφορούν τυχόν επισυναπτόμενα τεκμήρια. Και εξηγώ.

107. Οι δηλώσεις του Αιτητή και της αδελφής του δεν προσκομίζονται ως υποστηρικτικές ένορκες δηλώσεις της παρούσας Αίτησης, ώστε να υπάγονται στις τυπικές προϋποθέσεις του Μέρους 32.15 των Κανονισμών και δη στα όσα αναφέρονται στο Μέρος 32.16, το οποίο παρατέθηκε αυτούσιο ανωτέρω. Αντιθέτως, αποτελούν επισυναπτόμενα, τεκμήρια, τα οποία υιοθετούνται μέσω της υποστηρικτικής ένορκης δήλωσης και τίθενται ενώπιον του Δικαστηρίου ως μέρος του συνολικού αποδεικτικού υλικού.

108. Η δε διάκριση αυτή έχει αναγνωρισθεί ρητώς από το Ανώτατο Δικαστήριο στην **Παπαφιλίππου & Πατισέρι Παναγιώτης Λτδ ν. Regis Milk Industries Ltd**, Πολιτική Έφεση Ε127/20, ημερ. 29.9.2021, όπου αναφέρθηκε τα ακόλουθα:

«Κατ' αρχάς, η περί ης ο λόγος ένορκη δήλωση/Τεκμήριο 14 δεν συγκροτεί ένορκη δήλωση που επισυνάπτεται στην Ειδοποίηση Ένστασης κατά τα προνοούμενα στην Δ.48 Θ.4(1) των περί Πολιτικής Δικονομίας Θεσμών, αλλά τεκμήριο βάσει της Δ.39 ΘΘ.20-21 των περί Πολιτικής Δικονομίας Θεσμών το οποίο περιείχε θέσεις που επιλέχθηκαν να παρουσιαστούν από τους Εφεσείοντες ως εξ ακοής μαρτυρία (βλ. **Τράπεζα Κύπρου Δημόσια Εταιρεία Λτδ ν. Χαραλάμπους και Άλλων (2010) 1(B) Α.Α.Δ. 829, 837-839**) - και οπωσδήποτε αξιολογήσιμη υπό τις δοσμένες περιστάσεις της περίπτωσης ως έγγραφη μαρτυρία (βλ. **Maslenikova ν Χατζηχάννα**, ΠΕ 197/19, ημερ. 15.1.2021, ECLI:CY:AD:2021:A6) - προς επίρρωση συγκεκριμένων ισχυρισμών.»

109. Οι αρχές αυτές που διατυπώνονται στην πιο πάνω απόφαση εφαρμόζονται πλήρως και στην παρούσα υπόθεση, αν και σ' αυτήν γίνεται αναφορά στους παλαιούς θεσμούς. Οι δηλώσεις του Αιτητή και της αδελφής του δεν αποτελούν αυτοτελείς υποστηρικτικές ένορκες δηλώσεις της αίτησης, αλλά επισυναπτόμενα τεκμήρια, τα οποία υιοθετούνται μέσω της υποστηρικτικής ένορκης δήλωσης και προσκομίζονται προς επίρρωση των ισχυρισμών του Αιτητή. Αυτό το ζήτημα αφορά την αξιολόγηση της αποδεικτικής τους αξίας και όχι το παραδεκτό της προσκόμισής τους.

110. Υπό τα δεδομένα αυτά, η θέση των Καθ' ων η Αίτηση περί μη συμμόρφωσης των επίδικων δηλώσεων με τις τυπικές απαιτήσεις πιο πάνω δικονομικών διατάξεων δεν μπορεί να ευσταθήσει. Οι διατάξεις αυτές αφορούν τον τύπο και τον τρόπο σύνταξης υποστηρικτικών ενόρκων δηλώσεων και όχι εγγράφων που

επισυνάπτονται ως τεκμήρια. Εν προκειμένω, αναφέρω παρενθετικά, ότι εάν δεν είχαν έτσι τα πράγματα, και οι υπό αναφορά ένορκες δηλώσεις ήταν υποστηρικτικές της Ένορκης Δήλωσης, τότε ο Αιτητής θα είχε το βάρος να αποδείξει ότι η ένορκη δήλωση έγινε σύμφωνα με την νομοθεσία της Ελληνικής Δημοκρατίας.

111. Η πιο πάνω προσέγγιση συνάδει, άλλωστε και με την απόφαση **Τράπεζα Κύπρου Δημόσια Εταιρεία Λτδ ν. Χαραλάμπους και Άλλων** (ανωτέρω), στην οποία το Ανώτατο Δικαστήριο επισήμανε ότι, όταν η πηγή της γνώσης προκύπτει από τα ίδια τα επισυναπτόμενα έγγραφα που τίθενται ενώπιον του Δικαστηρίου προς έλεγχο, αυτά συνιστούν αποδεκτό και αξιολογήσιμο αποδεικτικό υλικό, του οποίου η αποδεικτική αξία αποτελεί ζήτημα που θα εκτιμηθεί κατά την αξιολόγηση της μαρτυρίας, στο βαθμό, όμως που αυτό επιτρέπεται, ενόψει της φύσης της υπό εκδίκαση αίτησης. Το ζήτημα, επομένως, αφορά την αποδεικτική βαρύτητα των εγγράφων αυτών και όχι το παραδεκτό της προσκόμισής τους.

112. Εν προκειμένω, επιθυμώ επίσης να σχολιάσω το γεγονός ότι οι Καθ' ων η Αίτηση δεν αμφισβητούν ούτε την προέλευση ούτε το πρόσωπο που προέβη στην πιστοποίηση των εν λόγω ενόρκων δηλώσεων. Από τα στοιχεία που βρίσκονται ενώπιον μου, διαπιστώνω ότι και οι τρεις ένορκες δηλώσεις φαίνεται να έχουν πιστοποιηθεί από το Κέντρο Εξυπηρέτησης του Πολίτη (Κ.Ε.Π.) στην Ελλάδα. Περαιτέρω, οι Καθ' ων η Αίτηση δεν προβάλλουν οποιονδήποτε ισχυρισμό ότι οι εν λόγω δηλώσεις είναι πλαστές ή ότι δεν υπογράφηκαν από τον Αιτητή και την αδελφή του. Ούτε άλλωστε, οι Καθ' ων η Αίτηση ισχυρίζονται ότι υπέστησαν οποιαδήποτε βλάβη λόγω του τρόπου με τον οποίο οι εν λόγω δηλώσεις τέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου.

113. Λαμβάνοντας υπόψη ότι οι επίδικες ένορκες δηλώσεις προσκομίζονται ως επισυναπτόμενα τεκμήρια, ότι η γνησιότητά και η προέλευσή τους δεν αμφισβητούνται, καθώς και ότι η αποδεικτική τους αξία αποτελεί ζήτημα αξιολόγησης και όχι αποδεκτότητας, κρίνω ότι δύναμει να λάβω υπόψη το περιεχόμενό τους για να καταλήξω επί των διαταγμάτων που αξιώνονται από τον Αιτητή με την υπό εκδίκαση αίτηση.

114. Κατά συνέπεια, ούτε ο λόγος αυτός ένστασης μπορεί να γίνει δεκτός και απορρίπτεται.

III. Ένσταση περί παραγραφής

115. Περαιτέρω, οι Καθ' ων η Αίτηση προβάλλουν ότι μέρος των αξιώσεων του Αιτητή έχουν παραγραφεί, υποστηρίζοντας ότι αυτές εδράζονται είτε σε συμβατική σχέση είτε σε αστικό αδίκημα και, ως εκ τούτου, υπόκεινται στην εξαετή περίοδο παραγραφής που προβλέπουν τα άρθρα 6(1) και 7(1) του περί παραγραφής Αγωγίμων Δικαιωμάτων Νόμο, Ν.66(I)/2012.
116. Ο πιο πάνω ισχυρισμός αμφισβητείται από τον Αιτητή. Ειδικότερα, ο Αιτητής υποστηρίζει ότι οι αξιώσεις του δεν έχουν παραγραφεί. Επικαλείται τις διατάξεις του άρθρου 14 του Ν.66(I)/2012, σύμφωνα με τις οποίες ο χρόνος παραγραφής δεν αρχίζει να τρέχει όταν η αγωγή αφορά, μεταξύ άλλων, εσκεμμένη απόκρυψη γεγονότος σχετικού με τη βάση της αγωγής, μέχρις ότου ο ενάγων ανακαλύψει ή μπορούσε, με εύλογη επιμέλεια, να ανακαλύψει την απόκρυψη ή τον δόλο. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 14(3), του ίδιου Νόμου, η σκόπιμη παράβαση καθήκοντος υπό περιστάσεις που καθιστούν ιδιαίτερα δύσκολη την ανακάλυψή της ισοδυναμεί με σκόπιμη απόκρυψη γεγονότος.
117. Περαιτέρω, ο Αιτητής ισχυρίζεται ότι, επί σειρά ετών, τελούσε σε σχέση εμπιστοσύνης με τις Καθ' ων η Αίτηση, οι οποίες, εκμεταλλευόμενες την οικογενειακή σχέση μεταξύ τους, δεν του παρείχαν πλήρη και ειλικρινή ενημέρωση αναφορικά με τη διαχείριση της περιουσίας του, τα εισοδήματα από ενοίκια, τις συμφωνίες μίσθωσης και τα συναφή έξοδα, παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις του. Κατά παράβαση των καθηκόντων τους, αποκρύπτονταν ουσιώδη στοιχεία και παραβιάζονταν οι υποχρεώσεις ενημέρωσης και λογοδοσίας που υπείχαν έναντί του.
118. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η εξέταση της ένστασης περί παραγραφής προϋποθέτει τη διαπίστωση ουσιωδών πραγματικών γεγονότων, μεταξύ των οποίων η φύση της σχέσης μεταξύ των διαδίκων, κατά πόσον υπήρξε σκόπιμη απόκρυψη ουσιωδών γεγονότων κατά την έννοια του άρθρου 14 του Ν. 66(I)/2012, καθώς και ο χρόνος κατά τον οποίο ο Αιτητής ανακάλυψε ή μπορούσε, με εύλογη επιμέλεια, να ανακαλύψει τα πραγματικά περιστατικά που θεμελιώνουν την αξίωσή του και, συνακόλουθα, ο χρόνος έναρξης της παραγραφής. Η διαπίστωση των

ζητημάτων αυτών προϋποθέτει την εξαγωγή ευρημάτων επί αμφισβητούμενων πραγματικών γεγονότων.

119. Τα πιο πάνω ζητήματα είναι κατ' εξοχήν ζητήματα πραγματικών γεγονότων, η επίλυση των οποίων προϋποθέτει αξιολόγηση της προσαχθείσας μαρτυρίας και των εγγράφων που θα τεθούν ενώπιον του Δικαστηρίου, καθώς και εκτίμηση της αξιοπιστίας των μαρτύρων. Ως εκ τούτου, δεν μπορούν να επιλυθούν στο παρόν ενδιάμεσο στάδιο της διαδικασίας.

120. Ιδιαίτερα διαφωτιστική για το θέμα είναι η Αγγλική απόφαση ***American Cyanamid Co v Ethicon Ltd*** [1975] AC 396 η οποία, αν και, αφορούσε αίτηση για συνοπτική απόφαση επί ένστασης παραγραφής, το Αγγλικό Εφετείο επαναβεβαίωσε ότι όταν η ένσταση παραγραφής εξαρτάται από την επίλυση ουσιαστών πραγματικών ζητημάτων που αμφισβητούνται, αυτή δεν μπορεί επιλυθεί συνοπτικά αλλά είναι θέμα το οποίο θα επιλυθεί κατά την εκδίκαση της ουσίας της αγωγής:

«If the availability of the defence of limitation depends upon the resolution of factual issues which are seriously in dispute, it cannot be determined summarily but must go to trial.»

121. Επίσης το δικαστήριο στην ίδια απόφαση σημειώνει ότι το ζήτημα του χρόνου κατά τον οποίο ο ενάγων μπορούσε ευλόγως να αποκτήσει γνώση των πραγματικών περιστατικών που θεμελιώνουν την αξίωσή του αποτελεί θέμα πραγματικής διερεύνησης, το οποίο προϋποθέτει αποκάλυψη εγγράφων, αξιολόγηση μαρτυρίας και αντεξέταση και, συνεπώς, δεν ήταν δυνατόν να αποφασισθεί στο πλαίσιο ενδιάμεσης αίτησης για συνοπτική απόφαση.

122. Κατά συνέπεια, η ένσταση περί παραγραφής δεν δύναται, στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, να οδηγήσει σε απόρριψη της υπό κρίση αίτησης, καθόσον η βασιμότητά της εξαρτάται από την επίλυση ουσιαστών πραγματικών ζητημάτων, τα οποία δεν μπορούν να κριθούν στο παρόν στάδιο ένεκα των αμφισβητούμενων γεγονότων που πιο πάνω αναφέρω.

IV. Ένσταση ότι ο Αιτητής δεν νομιμοποιείται να ενεργεί μόνος του για δικαιώματα που αφορούν κοινή συνιδιοκτησία

123. Οι Καθ' ων η Αίτηση προβάλλουν ότι η αγωγή δεν μπορεί να προωθηθεί χωρίς τη συμμετοχή της συνιδιοκτήτριας των επίδικων ακινήτων, υποστηρίζοντας, κατ' ουσίαν, ότι αυτή αποτελεί αναγκαίο διάδικο στην παρούσα διαδικασία.
124. Ο πιο πάνω ισχυρισμός, όμως παραμένει παντελώς ατεκμηρίωτος. Πέραν της απλής επίκλησης του γεγονότος ότι τα επίδικα ακίνητα τελούν υπό καθεστώς συνιδιοκτησίας, οι Καθ' ων η Αίτηση δεν εξηγούν για ποιο λόγο η απουσία της έτερης συνιδιοκτήτριας καθιστά αδύνατη ή ανεπίτρεπτη την εκδίκαση των αξιώσεων που προβάλλει ο Αιτητής.
125. Η απλή ύπαρξη συνιδιοκτησίας δεν συνεπάγεται, αφ' εαυτής, ότι κάθε συνιδιοκτήτης αποτελεί αναγκαίο διάδικο σε κάθε διαδικασία που αφορά το κοινό ακίνητο. Το κατά πόσον ένα πρόσωπο συνιστά αναγκαίο διάδικο εξαρτάται από τη φύση των επίδικων δικαιωμάτων και από το κατά πόσον το Δικαστήριο δύναται να επιλύσει αποτελεσματικά τη διαφορά μεταξύ των ήδη παρόντων διαδίκων, χωρίς να επηρεαστούν τα δικαιώματα του απόντος προσώπου.
126. Στην προκειμένη περίπτωση, οι Καθ' ων η Αίτηση δεν προβάλλουν οποιοδήποτε πραγματικό ή νομικό ισχυρισμό που να καταδεικνύει ότι οι αξιώσεις του Αιτητή δεν μπορούν να κριθούν αποκλειστικά μεταξύ των παρόντων διαδίκων ή ότι οποιαδήποτε απόφαση του Δικαστηρίου θα επηρεάσει κατ' ανάγκην τα δικαιώματα της έτερης συνιδιοκτήτριας.
127. Αντιθέτως, από το δικόγραφο της αγωγής προκύπτει ότι ο Αιτητής προβάλλει προσωπικές αξιώσεις, οι οποίες εδράζονται στην επικαλούμενη σχέση αντιπροσώπευσης μεταξύ των διαδίκων, στην προβαλλόμενη παράλειψη λογοδοσίας και στη μη απόδοση προς αυτόν των ποσών που, κατά τους ισχυρισμούς του, δικαιούται.
128. Το γεγονός ότι η αδελφή του Αιτητή ενδέχεται επίσης να διαθέτει έννομο συμφέρον ή ακόμη και αυτοτελείς αξιώσεις αναφορικά με τα ίδια πραγματικά

περιστατικά δεν συνεπάγεται, αφ' εαυτού, ότι ο Αιτητής στερείται του δικαιώματος να επιδιώξει δικαστικώς την προστασία των δικών του δικαιωμάτων.

129. Περαιτέρω, σημειώνεται ότι η αδελφή του Αιτητή έχει ήδη καταχωρίσει ένορκη δήλωση στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, με την οποία επιβεβαιώνει τα πραγματικά περιστατικά που προβάλλει ο Αιτητής. Το γεγονός αυτό, μολονότι δεν είναι καθοριστικό ως προς το ζήτημα της αναγκαίας συνένωσης διαδίκων, ενισχύει την εικόνα ότι δεν υφίσταται οποιαδήποτε σύγκρουση συμφερόντων ή αντίθεση μεταξύ των θέσεων τους.

130. Κατά συνέπεια, ούτε ο λόγος αυτός ένστασης μπορεί να γίνει δεκτός και απορρίπτεται.

V. Λοιποί λόγοι ένστασης

131. Πριν προχωρήσω στην εξέταση των ουσιαστικών προϋποθέσεων για την έκδοση των αιτούμενων διαταγμάτων, κρίνω σκόπιμο να αποφανθώ συνοπτικά επί ορισμένων πρόσθετων ισχυρισμών που προέβαλαν οι Καθ' ων η Αίτηση.

132. Αναφορικά με τον ισχυρισμό ότι η πολυετής αδράνεια του Αιτητή θα πρέπει να οδηγήσει στην απόρριψη της υπό κρίση αίτησης κατ' εφαρμογή της αρχής της αδικαιολόγητης καθυστέρησης (*laches*), δεν συμφωνώ. Όπως έχει ήδη αναφερθεί, ο ίδιος ο Αιτητής περιόρισε το εύρος της αιτούμενης αποκάλυψης τόσο ως προς τα επίδικα ακίνητα όσο και ως προς τη χρονική περίοδο, ζητώντας τελικώς αποκάλυψη μόνο για την περίοδο που αρχίζει από τις 22.03.2019. Υπό τα δεδομένα αυτά, δεν θεωρώ ότι η προβληθείσα ένσταση περί αδικαιολόγητης καθυστέρησης δύναται, στο παρόν στάδιο και υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης, να αποτελέσει λόγο απόρριψης της αίτησης.

133. Ούτε με βρίσκει σύμφωνο ο ισχυρισμός των Καθ' ων η Αίτηση ότι η έκδοση των αιτούμενων διαταγμάτων θα ισοδυναμούσε με πρόωρη ικανοποίηση των θεραπειών της κυρίως αγωγής, στερώντας τους το δικαίωμα να ακουστούν επί της ουσίας της διαφοράς. Είναι πάγια νομολογία ότι η σύμπτωση της ενδιάμεσης θεραπείας με τη θεραπεία που αξιώνεται στην αγωγή δεν συνεπάγεται, αφ' εαυτής,

ότι η ενδιάμεση θεραπεία αποκλείεται. Το ζήτημα εξαρτάται από τις ιδιαίτερες περιστάσεις κάθε υπόθεσης και από το κατά πόσον δικαιολογείται η παροχή της ενδιάμεσης προστασίας.

134. Σχετική είναι η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην ***Penderhill Holdings Limited κ.ά. v. Darya Abramchyk κ.ά.*** (2014) 1 Α.Α.Δ. 118, όπου, με παραπομπή στις αποφάσεις ***Parico Aluminium Designs Ltd v. Muskita Aluminium Co Ltd κ.ά.*** (2002) 1 Α.Α.Δ. 2015 και ***Κουνούνα v. F & A Simonos Ltd*** (2002) 1 Α.Α.Δ. 1361, επισημάνθηκε ότι δεν υφίσταται άκαμπτos κανόνας που να απαγορεύει την παροχή ενδιάμεσης θεραπείας επειδή αυτή ταυτίζεται ή προσομοιάζει με τη θεραπεία που ζητείται στην αγωγή. Αντιθέτως, το ζήτημα εξετάζεται πάντοτε υπό το πρίσμα των ιδιαίτερων περιστάσεων της κάθε υπόθεσης και της ανάγκης απονομής ουσιαστικής δικαιοσύνης.
135. Στην παρούσα υπόθεση, τα αιτούμενα διατάγματα δεν οδηγούν σε οριστική επίλυση της διαφοράς μεταξύ των διαδίκων ούτε προδικάζουν την έκβαση της κυρίως αγωγής. Αντιθέτως, αποσκοπούν αποκλειστικά στην αποκάλυψη πληροφοριών και εγγράφων, ώστε να καταστεί δυνατός ο πλήρης προσδιορισμός και η αποτελεσματική προώθηση των ήδη προβαλλόμενων αξιώσεων του Αιτητή. Η δε νομιμότητα των πράξεων των Καθ' ων η Αίτηση, η ύπαρξη ή μη σχέσης αντιπροσωπείας, η έκταση των υποχρεώσεων λογοδοσίας, καθώς και οποιαδήποτε ευθύνη τους, αποτελούν ζητήματα που θα αποτελέσουν αντικείμενο της ακροαματικής διαδικασίας και θα κριθούν κατά την εκδίκαση της ουσίας της αγωγής.

Η. Νομική πτυχή

Ι. Προϋποθέσεις του άρθρου 32 του Ν. 14/60 για την έκδοση παρεμπόπτων διαταγμάτων

136. Ως προκύπτει από όλα τα ανωτέρω, η παρούσα αίτηση αφορά την έκδοση ενδιάμεσων διαταγμάτων αποκάλυψης πληροφοριών και εγγράφων. Ως εκ τούτου, η δικαιοδοσία του Δικαστηρίου εδράζεται πρωτίστως στο άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου, Ν. 14/60, το οποίο καθορίζει τις ουσιαστικές προϋποθέσεις

υπό τις οποίες δύναται να παραχωρηθεί παρεμπίπτουσα θεραπεία. Σύμφωνα με το άρθρο αυτό, πρέπει να συντρέχουν σωρευτικά οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

(α) Να υπάρχει σοβαρό ζήτημα προς εκδίκαση στην ουσία της αγωγής.

(β) Να υπάρχει πιθανότητα ο Αιτητής να δικαιούται σε θεραπεία.

(γ) Χωρίς την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος θα είναι δύσκολο ή αδύνατο να απονεμηθεί πλήρης δικαιοσύνη σε μεταγενέστερο στάδιο.

137. Πριν από την εξέταση καθεμιάς από τις πιο πάνω προϋποθέσεις, κρίνω σκόπιμο να υπογραμμίσω μία θεμελιώδη αρχή που διέπει όλες τις αιτήσεις για έκδοση προσωρινών διαταγμάτων. Στο παρόν ενδιάμεσο στάδιο το Δικαστήριο δεν καλείται να επιλύσει οριστικά την ουσία της διαφοράς ούτε να καταλήξει σε τελικά ευρήματα αξιοπιστίας ή πραγματικών γεγονότων, εκτός στον βαθμό που αυτό είναι απολύτως αναγκαίο για την εφαρμογή του άρθρου 32. Η αρχή αυτή αποτυπώθηκε με σαφήνεια στην **Jonitexo Ltd v. Adidas Sports schuhfabriken Adi Dassler KG (1984)** 1 C.L.R. 263, η οποία αποτελεί μία από τις θεμελιώδεις αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου για το θέμα:

«The parties should limit themselves to the issue of whether or not... such an injunction should be granted... this interlocutory stage; and this clearly interlocutory stage of the proceedings should not be treated as an opportunity for the parties to fight out the merits of the case either by adducing evidence or by advancing arguments in this respect.»

(Βλ. **Γρηγορίου κ.α. v. Χριστοφόρου κ.α.** [\(1995\) 1 ΑΑΔ 248](#))

138. Η πιο πάνω νομολογιακή αρχή αποκτά ιδιαίτερη σημασία στην παρούσα υπόθεση. Οι εκατέρωθεν ένορκες δηλώσεις περιλαμβάνουν ουσιωδώς αντικρουόμενες εκδοχές ως προς κρίσιμα πραγματικά ζητήματα, όπως η φύση της σχέσης μεταξύ των διαδίκων, η έκταση της εμπλοκής εκάστου στη διαχείριση των επίδικων ακινήτων, καθώς και οι συνθήκες υπό τις οποίες πραγματοποιήθηκαν οι επίδικες πράξεις διαχείρισης. Η επίλυση των ζητημάτων αυτών προϋποθέτει αξιολόγηση της αξιοπιστίας των μαρτύρων και των τεκμηρίων, έργο που ανήκει αποκλειστικά στο Δικαστήριο κατά την ακροαματική διαδικασία της ουσίας της αγωγής και όχι στο παρόν ενδιάμεσο στάδιο.

139. Σε σχέση με τις προϋποθέσεις του άρθρου 32 στην κλασική αυθεντία ***Odysseos v. Pieris Estates*** (1982) 1 C.L.R 557, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι, σε σχέση με την πρώτη προϋπόθεση αρκεί ο Αιτητής να καταδείξει ότι υπάρχει συζητήσιμη υπόθεση (arguable case) με βάση τα δικόγραφα. Τούτο δεν σημαίνει ότι πρέπει να αποδείξει ότι θα κερδίσει την αγωγή. Εν προκειμένω, το επίπεδο απόδειξης είναι χαμηλό, αρκεί να αποδειχθεί, κατ' ουσίαν, αναγνωρισμένη βάση αγωγής.
140. Εν προκειμένω σημειώνεται ότι εφόσον ικανοποιηθεί αυτή η πρώτη προϋπόθεση, τότε το Δικαστήριο προχωρά, και μόνο τότε, στην εξέταση της δεύτερης προϋπόθεσης που θέτει το άρθρο 32, ήτοι ότι πρέπει να υπάρχει πιθανότητα ο Αιτητής να δικαιούται σε θεραπεία. Για την ικανοποίηση της δεύτερης προϋπόθεσης θα πρέπει ο Αιτητής να αποδείξει ότι υπάρχει κάτι περισσότερο από απλή πιθανότητα να δικαιούται σε θεραπεία, αλλά και κάτι πολύ λιγότερο από το ισοζύγιο των πιθανοτήτων.
141. Η δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 32 απαιτεί από τον Αιτητή να καταδείξει ότι υπάρχει πιθανότητα να δικαιούται στην αιτούμενη θεραπεία και όπως εξηγήθηκε στην *Odysseos*, δεν μπορεί να ταυτίζεται με την πρώτη, ούτε εξετάζεται αποκλειστικά στη βάση των δικογράφων. Η αξιολόγησή της στηρίζεται στο αποδεικτικό υλικό που τίθεται ενώπιον του Δικαστηρίου, ήτοι στις ένορκες δηλώσεις και στα σχετικά τεκμήρια. Ουσιαστικά ο Αιτητής αρκεί να αποδείξει ότι από το αποδεικτικό υλικό προκύπτει ορατό ενδεχόμενο επιτυχίας της αξίωσής του.
142. Όσον αφορά την τρίτη προϋπόθεση ήτοι εάν μη έκδοση του προσωρινού διατάγματος θα οδηγήσει στο τέλος να είναι δύσκολο και/ή αδύνατο να απονεμηθεί δικαιοσύνη, διαφωτιστική είναι η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην ***Highgate Primary School Ltd κ.ά. v. Στέλιου Φυλακτίδη κ.ά.*** (2009) 1Α Α.Α.Δ 317, αν και αναφορά για το θέμα γίνεται και στις προαναφερθείσες αποφάσεις.
143. Στην ***Highgate Primary*** (ανωτέρω), το Ανώτατο Δικαστήριο επισήμανε ότι το ζητούμενο δεν είναι απλώς, εάν η ζημιά μπορεί να αποτιμηθεί σε χρήμα. Το ερώτημα είναι εάν, χωρίς την προσωρινή προστασία και/ή έκδοση των παρεμπόπτον διαταγμάτων, η τελική απόφαση θα μπορεί να εφαρμοστεί αποτελεσματικά και να αποδώσει ουσιαστική δικαιοσύνη.

144. Σχετικό είναι το πιο κάτω απόσπασμα, από την υπό αναφορά απόφαση:

«Η έννοια της απονομής πλήρους δικαιοσύνης δεν είναι ταυτόσημη με την αποκατάσταση μόνο της υλικής ζημιάς, αλλά είναι ευρύτερη και σ' αυτήν περιλαμβάνεται και η προστασία των δικαιωμάτων των αιτητών. Το γεγονός δηλαδή ότι οι εφεσείοντες μπορεί να είναι σε οικονομική κατάσταση που τους επιτρέπει να αποζημιώσουν τους εφεσίβλητους, σε περίπτωση επιτυχίας των εφεσιβλήτων στην αγωγή, δεν εξυπακούει αυτόματα ότι δεν θα προκληθεί οποιαδήποτε αδικία στους εφεσίβλητους-ενάγοντες, υπό την ευρύτερη έννοια. Το πρωτόδικο δικαστήριο βρήκε ότι θα προκληθεί τέτοια αδικία στους εφεσίβλητους-ενάγοντες και δεν συντρέχει λόγος για επέμβαση στα ευρήματά του.»

145. Συνεπώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι η τρίτη προϋπόθεση δεν περιορίζεται αποκλειστικά στην έννοια της ανεπανόρθωτης οικονομικής ζημιάς, αλλά εκτείνεται γενικότερα στην ανάγκη διασφάλισης της αποτελεσματικής απονομής της δικαιοσύνης και της ουσιαστικής προστασίας των δικαιωμάτων των διαδίκων (**βλ. επίσης Zena Company Ltd v. Demenian Catering Ltd** (2011) 1Γ Α.Α.Δ 1848).

146. Στο εν λόγω δε πλαίσιο, ως σημειώνεται στην **Ευστρατίου v. Dickran Ouzounian and Company Ltd** (2014) 1Α Α.Α.Δ. 212) το Δικαστήριο εξετάζει την επίδραση που ενδεχομένως θα έχει η έκδοση των αιτούμενων διαταγμάτων στα συμφέροντα των μερών και οφείλει να επιλέγει την οδό που εμπεριέχει τους λιγότερους κινδύνους αδικίας.

147. Εφόσον το Δικαστήριο ικανοποιηθεί ότι πληρούνται οι πιο πάνω προϋποθέσεις δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να εκδώσει το αιτούμενο διάταγμα. Το ζήτημα παραμένει πάντοτε στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου το οποίο θα πρέπει να σταθμίσει όλους τους παράγοντες που βρίσκονται ενώπιόν του και να εξετάσει το **ισοζύγιο της ευχέρειας** μεταξύ των διαδίκων. Σχετική είναι η **Parico Aluminium Designs Ltd. v. Muskita Aluminium Co Ltd κ.α.** (2002) 1Γ Α.Α.Δ. 2015. Οι παράγοντες που λαμβάνονται υπόψη κατά την άσκηση διακριτικής του δεν είναι εξαντλητικοί.

148. Διαφωτιστικό για το θέμα είναι το πιο κάτω απόσπασμα στην Πολιτική Έφεση **Εκδόσεις «Αρκτίνος» Λτδ κ.ά. v. Λοϊζίδου**, Πολ. Έφεση Αρ. 7/2018, ημερ. 21/03/2019 λέχθηκαν τα ακόλουθα:

«Με δεδομένη την πλήρωση των τριών κριτηρίων του άρθρου 32(1), υπεισέρχεται στην όλη εικόνα το ζήτημα της εξέτασης του πιο σημαντικού ίσως παράγοντα στην έκδοση απαγορευτικών διατάγμάτων, ήτοι, η ευρεία διακριτική εξουσία που δίδεται στο Δικαστήριο από το πιο πάνω άρθρο να εκδίδει διατάγματα στις περιπτώσεις όπου κρίνει ότι κάτι τέτοιο είναι «δίκαιον ή πρόσφορον». Το Δικαστήριο ενεργώντας με βάση τους κανόνες του δικαίου της επιείκειας, διατηρεί σε κάθε περίπτωση την ευχέρεια να αρνηθεί την έκδοση απαγορευτικού διατάγματος, έστω και αν τηρούνται οι τυπικές προϋποθέσεις έκδοσής του. Το όλο ζήτημα συνίσταται στον ισοζυγισμό των ιδιαίτερων αναγκών των διαδίκων, υπό το φως πάντοτε των στοιχείων που καλύπτουν την κάθε περίπτωση. Στην όλη πορεία εντοπισμού ενός δίκαιου ισοζυγίου ο κάθε παράγοντας που καλύπτει την κάθε συγκεκριμένη υπόθεση αποκτά τη δική του σημασία στη διαμόρφωση του τελικού αποτελέσματος. Ζητούμενο είναι η άσκηση από το Δικαστήριο, κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο, της διακριτικής του εξουσίας, ώστε να απονεμηθεί πλήρης δικαιοσύνη και να εξαλειφθεί, στο μέτρο του δυνατού, ο κίνδυνος αδικίας στην περίπτωση κατά την οποία φανεί ότι λανθασμένα χορηγήθηκε το παρεμπόμπτον διάταγμα. Η εν προκειμένω άσκηση της εξουσίας του Δικαστηρίου δεν λαμβάνει τη μορφή αυθαίρετης απόφασης, αφού ενυπάρχει σε κάθε περίπτωση η υποχρέωση παράθεσης αιτιολογημένης απόφασης και παροχής εξηγήσεων ως προς τους λόγους άσκησης της διακριτικής ευχέρειας κατά συγκεκριμένο τρόπο. Παράγοντες που επιδρούν στη διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου είναι, μεταξύ άλλων, οι διαβλεπόμενες επιπτώσεις από την έκδοση ή μη του παρεμπόμπτοντος διατάγματος στο πρόσωπο των διαδίκων ή ακόμη και σε τρίτα πρόσωπα, η ίδια η συμπεριφορά των διαδίκων, η καθυστέρηση προσφυγής προς αναζήτηση θεραπείας προσωρινού διατάγματος, αλλά και τα ιδιαίτερα περιστατικά της κάθε υπόθεσης, δεδομένου ότι η άσκηση της υπό αναφορά διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου εδράζεται στις αρχές του δικαίου της επιείκειας.»

II. Προϋποθέσεις για έκδοση θεραπείας *Norwich Pharmacal*

149. Η υπό κρίση αίτηση χαρακτηρίζεται από τον ίδιο τον Αιτητή ως αίτηση για έκδοση ενδιάμεσου διατάγματος τύπου *Norwich Pharmacal*. Αντικείμενό της, όπως προκύπτει από τα πιο πάνω, είναι η υποχρέωση των Καθ' ων η Αίτηση να αποκαλύψουν πληροφορίες και έγγραφα τα οποία, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του Αιτητή, αφορούν τη διαχείριση των επίδικων ακινήτων, τα εισπραχθέντα ενοίκια, τις σχετικές τραπεζικές συναλλαγές και κάθε άλλη πράξη διαχείρισης, ώστε να καταστεί δυνατή η αποτελεσματική προώθηση των αξιώσεών του στην κυρίως αγωγή. Η ίδια η αγωγή περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, αξιώσεις αποζημιώσεων, καθώς και αξίωση για έκδοση διατάγματος αποκάλυψης πληροφοριών και εγγράφων από τις Καθ' ων η Αίτηση
150. Η θεραπεία *Norwich Pharmacal* αποτελεί δημιούργημα του Δικαίου της Επιείκειας και αναγνωρίστηκε αρχικά με την απόφαση της Βουλής των Λόρδων στην ***Norwich Pharmacal Co. and Others v. Commissioners of Customs and***

Excise [1974] AC 133. Η δικαιοδοσία αυτή συμπληρώθηκε μεταγενέστερα από την απόφαση **Bankers Trust Co. v. Shapira** [1980] 1 W.L.R. 1274, με αποτέλεσμα να διαμορφωθεί ένα ιδιαίτερο ένδικο βοήθημα αποκάλυψης πληροφοριών, το οποίο δεν αποσκοπεί στην πρόωρη συλλογή αποδεικτικού υλικού, αλλά στην εξασφάλιση εκείνων των πληροφοριών που είναι πράγματι αναγκαίες ώστε να καταστεί δυνατή η αποτελεσματική απονομή της δικαιοσύνης.

151. Στην Κυπριακή έννομη τάξη η δυνατότητα έκδοσης διατάγματος τύπου Pharmacal εξετάζεται στη βάση των προνοιών του άρθρου 32 του Ν.14/60. Η συμμόρφωση προς τις τρεις προϋποθέσεις του άρθρου 32 αποτελεί αναγκασία, αλλά όχι επαρκή, προϋπόθεση. Πέραν αυτών, πρέπει να πληρούνται και οι ειδικές προϋποθέσεις που διατυπώθηκαν στην **Mitsui & Co Ltd v. Nexen Petroleum UK Ltd** [2005] EWHC 625 (Ch) και υιοθετήθηκαν ρητά από το Ανώτατο Δικαστήριο στην **Avila Management Services Ltd κ.ά. v. Frantisek Stepanek κ.ά. (2012) 1 A.A.Δ. 1403**. Συνεπώς για την έκδοση διατάγματος Norwich Pharmacal πρέπει να συντρέχουν σωρευτικά οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

- i) πρέπει να έχει λάβει χώραν ή κατ' ισχυρισμόν να έχει λάβει χώραν μια αδικοπραξία από ένα τελικό αδικοπραγούντα,
- ii) πρέπει να διαπιστώνεται ανάγκη για την έκδοση διατάγματος ώστε να είναι δυνατή η έγερση αγωγής εναντίον του τελικού αδικοπραγούντος και
- iii) το πρόσωπο εναντίον του οποίου επιδιώκεται η έκδοση πρέπει: (α) να έχει αναμειχθεί κατά τρόπο που να έχει διευκολύνει την αδικοπραξία και (β) να είναι σε θέση ή πιθανόν να είναι σε θέση να παράσχει τις αναγκαίες πληροφορίες που θα καταστήσουν δυνατή την έγερση αγωγής εναντίον του τελικού αδικοπραγούντος.

152. Στην **Avila** το Ανώτατο Δικαστήριο υπογράμμισε ότι ακόμη και όταν πληρούνται οι πιο πάνω προϋποθέσεις, η θεραπεία δεν χορηγείται αυτομάτως. Η έκδοσή της εξακολουθεί να αποτελεί ζήτημα διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου:

«η δυνατότητα έκδοσης του διατάγματος τελεί πάντοτε υπό την αίρεση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου το οποίο δεν θα ικανοποιήσει το αίτημα εάν οι πληροφορίες μπορούν να ληφθούν με κάποιο άλλο διαθέσιμο τρόπο ή το Δικαστήριο δεν πεισθεί ότι υπάρχει πράγματι πρόθεση έγερσης αγωγής εναντίον του αδικοπραγούντος.

Περαιτέρω, το Δικαστήριο θα ζυγίσει παράγοντες όπως τη σοβαρότητα της συμπεριφοράς του κατ' ισχυρισμόν αδικοπραγούντος, (*Interbrew SA v. Financial Times Ltd The Times* 4.1.2002). Το ζητούμενο δεν είναι η ευκολία ή η επιθυμία λήψης των πληροφοριών, αλλά η αναγκαιότητα του όλου εγχειρήματος. Εάν υπάρχουν γεγονότα τα οποία χρήζουν διερεύνησης κατά τη δίκη, δεν θεωρείται πρόπον να εκδοθεί διάταγμα τύπου *Norwich Pharmacal* επί αιτήματος πριν την ίδια τη δίκη. Το διάταγμα δεν αποσκοπεί στην απλή ικανοποίηση της λήψης στοιχείων για σκοπούς περιέργειας.»

153. Περαιτέρω, όπως έχει αναφερθεί στην *Mitsui* (πιο πάνω) η θεραπεία μπορεί να παρασχεθεί όπου η ταυτότητα των αδικοπραγούντων είναι γνωστή αλλά ο αιτητής χρειάζεται αποκάλυψη ουσιαστικών πληροφοριών ώστε να μπορεί να εγείρει απαίτηση ή όπου απουσιάζει μέρος του παζλ («missing piece of the jigsaw»). Όπως αναφέρθηκε και στην *Aoot Kalmneft v Denton Wilde Sapte* (2002) 1 Lloyds Rep 417:

«17. In Norwich Pharmacal the information required was the identity of the wrongdoer (the applicant knew what wrong had been done but not who had done it) but I see no reason why the principle is limited to disclosure of the identity of an unknown wrongdoer and does not extend to information showing that he has committed the wrong».

154. Περαιτέρω στην πρόσφατη απόφαση του Εφετείου στην *RPM Services Europe Ltd v. 1. Ελληνική Τράπεζα Δημόσια Εταιρεία Λτδ κ.α.* Πολιτική Έφεση Αρ. Ε137/2021, ημερ. 31.01.24, επισημάνθηκε ότι τα διατάγματα τύπου *Norwich Pharmacal* δεν περιορίζονται μόνο σε πρόσωπα που αναμείχθηκαν ακούσια στην αδικοπραξία, αλλά δύνανται να εκδοθούν και εναντίον του ίδιου του κατ' ισχυρισμόν αδικοπραγούντος, εφόσον συντρέχουν οι σχετικές προϋποθέσεις. Παραθέτω αυτούσιο το εξής σχετικό απόσπασμα:

«Τέτοια διατάγματα αποτελούν σημαντικό εργαλείο για τους διάδικους που επιτρέπει στο θύμα αδικοπραξίας να λάβει πληροφορίες και/ή έγγραφα με τα οποία να αποκαλύπτεται ο αδικοπραγούντας και με τα οποία δύναται να στοιχειοθετηθεί το αδίκημα. Τα διατάγματα αυτά μπορούν να εκδοθούν, όχι μόνο εναντίον του καθ' αυτού αδικοπραγούντα, αλλά και εναντίον κάθε ατόμου που αποδεικνύεται ότι έλαβε μέρος ή αναμείχθηκε στην παράνομη πράξη, έστω και άθελα του.»

155. Σχετική είναι και η αναφορά από τη πρόσφατη απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου στην *Armada OJSC v. 1. Γεώργιος Χρ. Γεωργίου Δ.Ε.Π.Ε.*, Αρ. Απαίτησης 645/2024, ημερ. 30/06/2025, στην οποία ο Ε. Γεωργίου-Αντωνίου, Π.Ε.Δ. παραπέμποντας σε Αγγλική νομολογία, σημείωσε ότι στην:

«Ashworth Hospital Authority v. MGN Ltd (2002) UKHL 29, η δικαιοδοσία έκδοσης διατάγματος Pharmacal δεν εξαρτάται από το κατά πόσο το διάταγμα στρέφεται εναντίον του αδιοκπραγούντος ή παραβάτη των συμβατικών του υποχρεώσεων. Είναι ικανοποιητικό να αποδειχθεί ότι πρόσωπο εναντίον του οποίου στρέφεται το διάταγμα έλαβε μέρος ή αναμείχθηκε στην παράνομη πράξη η οποία συνιστά τη βάση της αίτησης για αποκάλυψη.»

Θ. Υπαγωγή της Νομικής Πτυχής της Υπόθεσης

156. Έχοντας εξετάσει το σύνολο της μαρτυρίας που τέθηκε ενώπιόν μου, τις εκατέρωθεν θέσεις των διαδίκων, καθώς και τις εφαρμοστέες νομικές αρχές που έχουν ήδη αναλυθεί, απομένει να εξεταστεί κατά πόσον, υπό το φως των ιδιαίτερων πραγματικών περιστατικών της παρούσας υπόθεσης, συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου, Ν. 14/60, καθώς και οι ειδικές προϋποθέσεις που διέπουν την έκδοση διαταγμάτων τύπου Norwich Pharmacal.
157. Δεν διαφεύγει της προσοχής μου ότι η αρχική θέση του Αιτητή διαφοροποιήθηκε τόσο ως προς την έκταση των ακινήτων όσο και ως προς τη χρονική περίοδο για την οποία επιδιώκεται η έκδοση των αιτούμενων διαταγμάτων. Περαιτέρω, μεταγενέστερα προσκομίστηκαν πρόσθετα πληρεξούσια έγγραφα και ο ίδιος περιόρισε ουσιωδώς το εύρος της αιτούμενης θεραπείας. Παράλληλα, η μαρτυρία του αμφισβητείται έντονα από τις Καθ' ων η Αίτηση σε ουσιώδη σημεία. Η αξιολόγηση των εκατέρωθεν ισχυρισμών και της αξιοπιστίας των ενόρκως δηλούντων αποτελεί έργο που ανήκει στο Δικαστήριο κατά την ακροαματική διαδικασία της κυρίως αγωγής και όχι στο παρόν ενδιάμεσο στάδιο.
158. Υπό το πρίσμα αυτό, θεωρώ, ότι πληρούται η πρώτη προϋπόθεση του άρθρου 32 του Ν.14/60. Η κυρίως αγωγή δεν είναι προδήλως αβάσιμη ούτε στερείται αναγνωρισμένου αγώγιμου δικαιώματος. Από τα δικόγραφα και το αποδεικτικό υλικό προκύπτει ότι ο Αιτητής προβάλλει αξιώσεις οι οποίες εδράζονται στα άρθρα 142 και 146 του Κεφ. 149, σε κατ' ισχυρισμό σχέση αντιπροσωπείας ή και πληρεξουσιότητας, σε παράβαση των υποχρεώσεων λογοδοσίας που απορρέουν από αυτή, καθώς και σε κατ' ισχυρισμό παράνομη διαχείριση των επίδικων ακινήτων και των εισοδημάτων που προέκυψαν από αυτά. Επίσης με την αγωγή

του αξιώνει, μεταξύ άλλων, ως θεραπεία διατάγματα αποκάλυψης, ήτοι αξιώσεις οι οποίες είναι όμοιες με τα όσα αξιώνονται στο πλαίσιο της υπό εκδίκασης αίτησης.

159. Πρόκειται για δικαιώματα τα οποία, εφόσον αποδειχθούν, αναγνωρίζονται από το κυπριακό δίκαιο και μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο δικαστικής προστασίας.

160. Στο σύγγραμμα «**Διατάγματα, Γ. Ερωτοκρίτου και Π. Αρτέμη, έκδοση 2016**» στη σελ.55, αναφέρονται σχετικά με την πρώτη προϋπόθεση του άρθρου 32 του Ν.14/60 τα εξής:

«Με την αναφορά αυτή στην ουσία εισάγεται η γενική προϋπόθεση ότι το δικαίωμα το οποίο επικαλείται ο ενάγων θα πρέπει να είναι αναγνωρισμένο είτε από το νόμο (legal right) είτε από το δίκαιο της επιείκειας (equitable right). Γι' αυτό και το Δικαστήριο θα πρέπει να βεβαιώνεται ότι υπάρχει αγωγίμο δικαίωμα αναγνωρισμένο από το νόμο και τις αρχές της επιείκειας, προτού παραχωρήσει τη θεραπεία απαγορευτικού διατάγματος.»

161. Υπό τα δεδομένα αυτά καταλήγω ότι υφίσταται σοβαρό ζήτημα προς εκδίκαση και, κατ' επέκταση, ότι η πρώτη προϋπόθεση του άρθρου 32 ικανοποιείται.

162. Η δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 32 του Ν.14/60, πληρούται επίσης. Η δεύτερη προϋπόθεση απαιτεί την εξέταση του αποδεικτικού υλικού που έχει τεθεί ενώπιον του Δικαστηρίου, χωρίς όμως να προδικάζεται η τελική έκβαση της αγωγής. Από τη μαρτυρία που έχει τεθεί ενώπιον μου προκύπτει σαφώς η ύπαρξη σοβαρών πραγματικών και νομικών ζητημάτων τα οποία χρήζουν εκδίκασης. Περαιτέρω δεν αμφισβητείται ότι ο Αιτητής είναι ιδιοκτήτης των επίδικων ακινήτων, ούτε ότι η διαχείριση δεν διενεργείτο από τον ίδιο ή την αδελφή του, καθώς και το ότι επί σειρά ετών οι Καθ' ων η Αίτηση είχαν, άμεσα ή έμμεσα, εμπλοκή σε ζητήματα που αφορούσαν τα επίδικα ακίνητα. Επί παραδείγματι σχετικά είναι τα πληρεξούσια έγγραφα που καταχωρίστηκαν, έστω και αφορούν μόνο ένα μέρος των επίδικων ακινήτων, δεικνύουν την ύπαρξη κάποιας σχέσης μεταξύ των διαδίκων και πρωτίστως μεταξύ της Καθ' ης η Αίτηση 1 και του Αιτητή, η κατά παραδοχή της Καθ' ης η Αίτηση συμμετοχή σε κάποια δικαστική διαδικασία και σύναψη συμφωνία ενοικίασης, εκ μέρους τους. Εξάλλου, η ίδια η Καθ' ης η Αίτηση 1 αναφέρει στην ένορκη δήλωσή της ότι, λόγω των κινητικών προβλημάτων της μητέρας της, από το 2019 προέβαινε η ίδια στις σχετικές τραπεζικές συναλλαγές.

163. Επίσης ο Αιτητής, αν και παραδέχεται ότι, αρχικώς η διαχείριση των ακινήτων ασκείτο από τη γιαγιά του, αυτή γινόταν πάντοτε με τη συμμετοχή των Καθ' ων η Αίτηση και ότι, λόγω της προχωρημένης ηλικίας της, η διαχείριση αναλήφθηκε αποκλειστικά από αυτές κατά τα τελευταία έτη. Ισχυρίζεται, περαιτέρω, ότι ουδέποτε παραχώρησε πληρεξουσιότητα στην Καθ' ης η Αίτηση 2, πλην όμως αυτή συμμετείχε ενεργά στη διαχείριση των επίδικων ακινήτων από κοινού με την Καθ' ης η Αίτηση 1, ενώ οι ίδιες εξακολουθούν να κατέχουν πληροφορίες και έγγραφα που είναι αναγκαία για τον προσδιορισμό της έκτασης της κατ' ισχυρισμό αδικοπραξίας και της ζημιάς που επικαλείται.
164. Εκεί όπου οι απόψεις τους αποκλίνουν ουσιωδώς είναι ως προς την έκταση και φύση της εμπλοκής αυτής, το κατά πόσον δημιουργήθηκε σχέση αντιπροσωπείας ή πληρεξουσιότητα, ποιος είχε την ευθύνη της διαχείρισης των ακινήτων, ποιος εισέπραττε τα ενοίκια, καθώς και κατά πόσον οι Καθ' ων η Αίτηση 1 και 2 υπείχαν υποχρέωση λογοδοσίας έναντι του Αιτητή.
165. Οι πιο πάνω διαφορές δεν είναι δυνατόν να επιλυθούν στο παρόν στάδιο. Η αποδοχή της μίας ή της άλλης εκδοχής προϋποθέτει αξιολόγηση της αξιοπιστίας των ενόρκως δηλούντων, εξέταση των τεκμηρίων υπό το φως της προφορικής μαρτυρίας και εξαγωγή συμπερασμάτων επί ουσιωδών αμφισβητούμενων γεγονότων. Όπως ήδη αναφέρεται πιο πάνω, υπάρχει πάγια νομολογιακή αρχή, ότι στα πλαίσια διαδικασίας έκδοσης ή οριστικοποίησης προσωρινού διατάγματος το Δικαστήριο δεν προχωρεί σε αξιολόγηση της μαρτυρίας και σε ευρήματα επί των γεγονότων (βλ. επίσης **Zondrvan Group Ltd και Bonalbo Fiduciaries Ltd κ.α** Πολ. Έφεση αρ.Ε64/2015 ημερ.20.07.21, και **ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ και CYFIELD – NEMESIS κ.α** Πολ. Έφεση αρ.Ε52/21 ημερ.10.02.22).
166. Εξετάζοντας, επομένως, στο επίπεδο ελέγχου που επιβάλλει το άρθρο 32, το Δικαστήριο κρίνει ότι από την ενώπιόν του μαρτυρία, ικανοποιείται και η δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 32.
167. Η δε τρίτη προϋπόθεση του άρθρου 32, υπό τις περιστάσεις, δεν μπορεί να εξεταστεί ανεξάρτητα από τις ειδικές αρχές που διέπουν τα διατάγματα τύπου *Norwich Pharmacal*. Το κρίσιμο ερώτημα δεν είναι κατά πόσον ο Αιτητής επιθυμεί

να ενισχύσει την αποδεικτική του θέση ή να αποκτήσει πληρέστερη εικόνα των γεγονότων, αλλά κατά πόσον η αποκάλυψη των αιτούμενων πληροφοριών είναι πράγματι αναγκαία ώστε να μπορεί να προωθήσει αποτελεσματικά τις αξιώσεις που ήδη προβάλλει με την αγωγή του και να καταστεί δυνατή η πλήρης απονομή της δικαιοσύνης.

168. Από το σύνολο της μαρτυρίας προκύπτει ότι οι Καθ' ων η Αίτηση 1 και 2 έχουν στην κατοχή τους, τουλάχιστον ως ένα βαθμό, τις σχετικές πληροφορίες που αναζητά ο Αιτητής και/ή τουλάχιστον δύνανται να δώσουν την αναγκαία πληροφόρηση για να καταστεί δυνατή η προώθηση της αγωγής εναντίον όλων των προσώπων που εμπλέκονται και/ή των ιδίων. Εξ άλλου, ο Αιτητής είναι ιδιοκτήτης, και λαμβάνοντας υπόψη τους ισχυρισμούς των Καθ' ων η Αίτηση ότι τα ενοίκια εισπράττονταν σε ένα κοινό «ταμείο» και η διαχείριση ήταν κοινή, δεν μπορώ να αντιληφθώ γιατί να μην τον εφοδιάσουν με τα εν λόγω έγγραφα. Σχετικά εν προκειμένω είναι τα όσα συνοψίζονται στο πιο κάτω απόσπασμα επίσης από την πρωτόδικη απόφαση στην **Armada OJSC** (ανωτέρω):

“Στοσύγγραμμα **Disclosure of Information, NorwichPharmacal and Related Principles**, των Bushell και Moore, έκδ. 2013, σελ. 97-101, παρ. 8.1-8.2, γίνεται μια διαφωτιστική ανάλυση των υποθέσεων **Norwich Pharmacal** και **Ashworth** καθώς και άλλων υποθέσεων, με ιδιαίτερη έμφαση στην **Ashworth** ως την αυθεντία αναφορικά με το θέμα της ανάμειξης («involvement»). **Η τελική κατάληξη είναι πως αποδίδεται ευρεία ερμηνεία στον όρο «ανάμειξη», ο οποίος δεν περιορίζεται μόνο σε ανάμειξη στην ίδια την αδικοπραξία αλλά και σε μια αλυσίδα γεγονότων τα οποία είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με την αδικοπραξία.**

Όμως σημαντικό είναι και το απόσπασμα από την απόφαση **Romilos Trading Ltd v. Valentin Mikhaylovich Buyanovsky** [2016] EW CH 3175 (Comm), στην οποία διαβάζονται τα ακόλουθα:

«...is an illuminating analysis of the scope of the jurisdiction by Lord Mance JSC in the Privy Council in *Singularis Holdings Ltd v PricewaterhouseCoopers* [2014] UKPC 36; [2015] AC 1675 at [139]-[140]. Although his was a dissenting judgment on the particular issue as to whether the relevant common law power (not the Norwich Pharmacal jurisdiction) existed, this part of his judgment does not seem controversial and, in my judgment, is entirely correct:

139_It is notable that, even in the context of wrongdoing, the courts have been at pains to emphasise the narrow scope of the Norwich Pharmacal jurisdiction. It is "an exceptional one": *Ashworth Hospital Authority v MGN Ltd* [2002] 1 WLR 2033, para 57, per Lord Woolf CJ. It depends upon the existence of wrongdoing. The person with information must have been mixed up, however innocently in wrongdoing: *R (Omar) v Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs* [2013] EWCA Civ 118, [2014] QB 112. Originally the jurisdiction was confined to discovery of the identity of the wrongdoer: *Ashworth Hospital Authority*, para 26, per Lord Woolf CJ; *Arab Monetary Fund v Hashim (No 5)* [1992] 2 All ER 911, 914, per Hoffmann J, emphasising that it was "no

authority for imposing upon 'mixed up' third parties a general obligation to give discovery or information when the identity of the defendant is already known."

140. More recently, the Divisional Court has said that Norwich Pharmacal may extend beyond the discovery of the identity of a wrongdoer or of a "missing piece of the jigsaw", but under the strict caveat that "the action cannot be used for wide-ranging discovery or the gathering of evidence and is strictly confined to necessary information": R (Mohamed) v Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs (No 1) [\[2009\] 1 WLR 2579](#), para 133, cited by the Court of Appeal in R (Omar) v Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs [\[2011\] EWCA Civ 1587](#), paras 4 and 18.»

(ο τονισμός είναι του Δικαστηρίου)»

169. Στην παρούσα υπόθεση, η ενώπιόν μου μαρτυρία δημιουργεί, για τους περιορισμένους σκοπούς της παρούσας διαδικασίας, εύλογη βάση να θεωρηθεί ότι τόσο η Καθ' ης η Αίτηση 1 όσο και η Καθ' ης η Αίτηση 2 συνδέονται με τη διαχείριση των επίδικων ακινήτων. Η δε Καθ' ης η Αίτηση 1 παραδέχεται ότι προέβη σε ενέργειες σχετικές με τη διαχείριση και τις τραπεζικές συναλλαγές που αφορούσαν τα επίδικα ακίνητα ενώ η Καθ' ης η Αίτηση 2, ενώ η ίδια η Καθ' ης η Αίτηση 2 παραδέχεται ότι είναι συνιδιοκτήτρια της επί της επίδικης πολυκατοικίας κατά ποσοστό 50%. Η έκταση και η φύση της εμπλοκής εκάστης αποτελούν ασφαλώς ζητήματα που θα αποτελέσουν αντικείμενο της ακροματικής διαδικασίας. Για τους σκοπούς, όμως της παρούσας αίτησης, η πιο πάνω μαρτυρία αρκεί ώστε να καταδειχθεί η απαιτούμενη κατά τη νομολογία σύνδεσή τους με τα επίδικα γεγονότα. Οι δε ισχυρισμοί των Καθ' ων η Αίτηση ότι η διαχείριση ασκείτο αποκλειστικά από τη γιαγιά του Αιτητή συνιστούν αντικείμενο ουσιαστικής διαφοράς μεταξύ των διαδίκων και δεν είναι δυνατόν να επιλυθούν στο παρόν στάδιο.

170. Επιπροσθέτως όλων των πιο πάνω θα πρέπει να εξεταστεί και κατά πόσον η αποκάλυψη των αιτούμενων πληροφοριών είναι πράγματι αναγκαία. Το κριτήριο αυτό συνδέεται άμεσα με τη νομιμότητα του σκοπού για τον οποίο ζητούνται τέτοιου είδους θεραπείες. Το δε Δικαστήριο οφείλει να λάβει υπόψη κατά πόσο η αιτούμενη θεραπεία είναι πράγματι αναγκαία για την ικανοποίηση του σκοπού που αυτή αξιώνεται και για σκοπούς της υπό εκδίκασης υπόθεσης το ερώτημα που καλείται να αποφασίσει το Δικαστήριο είναι την αναγκαιότητα αποκάλυψης του υπολειπόμενου κομματιού του μπαζλ («*missing piece of the jigsaw*»). Σχετικές

είναι οι υποθέσεις **P v. T** (1997) 1 W.L.R. 309 και **Mitsui v. Nexen Petroleum** (2005) EWHC 625, **Page Directors Ltd** κ.ά. (2015) 1 A.A.Δ. 2145.

171. Εφαρμόζοντας τις πιο πάνω αρχές στα πραγματικά περιστατικά της παρούσας υπόθεσης, δεν θεωρώ ότι η αίτηση αποσκοπεί με οποιονδήποτε τρόπο σε μία ανεπίτρεπτη προσπάθεια αλίευση μαρτυρίας «Fishing expedition». Αντιθέτως, οι πληροφορίες που ζητούνται αφορούν συγκεκριμένα και προσδιορισμένα ζητήματα, ήτοι τη διαχείριση των επίδικων ακινήτων, τους μισθωτές, τα εισπραχθέντα ενοίκια, τις σχετικές τραπεζικές κινήσεις, τυχόν δικαστικές διαδικασίες και γενικότερα τις οικονομικές δοσοληψίες που συνδέονται με τα επίδικα ακίνητα. Είναι δε κοινός παραδεκτός ότι ο Αιτητής δεν διαχειρίζετο τα υπό αναφορά ακίνητα. Οι εν λόγω δε πληροφορίες φαίνεται να ζητούνται για να προσδιοριστεί η έκταση της ήδη προβαλλόμενης αξίωσης και η κατ' ισχυρισμό ζημία που επικαλείται ο Αιτητής στην κυρίως αγωγή. Υπό τις περιστάσεις αυτές, κρίνω ότι το στοιχείο της αναγκαιότητας πληρούται.

172. Η δε ικανοποίηση των πιο πάνω προϋποθέσεων δεν συνεπάγεται αυτομάτως την έκδοση των αιτούμενων διαταγμάτων. Η χορήγηση της θεραπείας εξακολουθεί να εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου. Κατά την άσκηση της ευχέρειας αυτής λαμβάνω υπόψη ότι ο Αιτητής είναι ιδιοκτήτης των ακινήτων, ότι δεν αμφισβητείται ότι η διαχείριση των επίδικων ακινήτων δεν ασκείτο από τον ίδιο, περιόρισε ουσιωδώς το εύρος των αιτούμενων διαταγμάτων Norwich Pharmacal κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, ότι οι ζητούμενες πληροφορίες συνδέονται άμεσα με τις αξιώσεις που ήδη προβάλλονται στην αγωγή και ότι δεν έχει υποδειχθεί οποιοδήποτε άλλο εξίσου αποτελεσματικό μέσο μέσω του οποίου ο Αιτητής θα μπορούσε να αποκτήσει τις πληροφορίες αυτές. Λαμβάνω, επίσης, υπόψη ότι η συμμόρφωση προς το διάταγμα απαιτεί την αναζήτηση και συγκέντρωση στοιχείων για αρκετά έτη.. Πλην όμως, το εύρος της αποκάλυψης, όπως τελικώς διαμορφώθηκε, δεν υπερβαίνει το μέτρο που είναι αναγκαίο για την εξυπηρέτηση του σκοπού της θεραπείας και δεν επιβάλλει δυσανάλογη επιβάρυνση στις Καθ' ων η Αίτηση.

173. Η έκδοση των πιο πάνω διαταγμάτων, υπό τη μορφή και την έκταση με την οποία τελικώς περιορίζονται, διασφαλίζει, κατά την κρίση μου, μία δίκαιη ισορροπία

μεταξύ του δικαιώματος του Αιτητή να αποκτήσει τις αναγκαίες πληροφορίες για την προώθηση της αγωγής του και του δικαιώματος των Καθ' ων η Αίτηση να μην υποβληθούν σε αποκάλυψη ευρύτερη από εκείνη που είναι απολύτως αναγκαία.

174. Ενόψει όλων των πιο πάνω καταλήγω ότι πληρούνται οι ειδικές προϋποθέσεις που διέπουν την έκδοση διαταγμάτων τύπου Norwich Pharmacal. Σε συνδυασμό με τη διαπίστωση ότι συντρέχουν και οι τρεις προϋποθέσεις του άρθρου 32 του Ν. 14/60, κρίνω ότι είναι ορθό και δίκαιο να εκδοθούν, εν μέρει, τα αιτούμενα διατάγματα αποκάλυψης, ως εξής:

Α) Διάταγμα ως το Α) της αίτησης, επεκτείνοντας τον χρόνο της αποκάλυψης από (15) ημέρες σε σαρανταπέντε (45) από τις 03/08/2026 και περιορίζοντας τον χρόνο από τις 22/03/2019 μέχρι και σήμερα και περιορίζοντας το διάταγμα στα εξής ακίνητα:

- Αρ. Εγγραφής **3/1268**, Φ/Σχ. **21/460504**, Τμήμα **3**, Τεμάχιο **ΕΠΙ 174**, Ενορία **Φανερωμένη**, Επαρχία **Λευκωσίας**.
- Αρ. Εγγραφής **3/1266**, Φ/Σχ. **21/460504**, Τμήμα **3**, Τεμάχιο **ΕΠΙ 174**, Ενορία **Φανερωμένη**, Επαρχία **Λευκωσίας**.
- Αρ. Εγγραφής **3/1267**, Φ/Σχ. **21/460504**, Τμήμα **3**, Τεμάχιο **ΕΠΙ 174**, Ενορία **Φανερωμένη**, Επαρχία **Λευκωσίας**.

Ειδικότερα, η αποκάλυψη θα περιλαμβάνει:

(α) όλα τα έγγραφα, στοιχεία και πληροφορίες που αφορούν τη μίσθωση ή άλλη εκμετάλλευση των πιο πάνω ακινήτων, περιλαμβανομένων των μισθωτηρίων συμβολαίων, των στοιχείων των μισθωτών, των συμφωνηθέντων ενοικίων, της διάρκειας των μισθώσεων και οποιωνδήποτε τροποποιήσεων, ανανεώσεων ή τερματισμών τους·

(β) όλες τις καταστάσεις, αποδείξεις ή άλλα στοιχεία που αποδεικνύουν την είσπραξη ενοικίων ή οποιωνδήποτε άλλων εισοδημάτων ή ωφελημάτων από τα πιο πάνω ακίνητα·

(γ) στοιχεία των τραπεζικών λογαριασμών στους οποίους κατατέθηκαν ή μέσω των οποίων διακινήθηκαν έσοδα από τα πιο πάνω ακίνητα, καθώς και αντίγραφα κινήσεων των λογαριασμών αυτών στον βαθμό που αφορούν τα εν λόγω ακίνητα·

(δ) λογιστικά βιβλία, καταστάσεις εσόδων και εξόδων, αποδείξεις, τιμολόγια και κάθε άλλο λογιστικό ή οικονομικό στοιχείο που αφορά τη διαχείριση ή εκμετάλλευση των πιο πάνω ακινήτων·

(ε) κάθε άλλη αλληλογραφία, οδηγία, έγγραφο ή πληροφορία που αφορά τη διαχείριση, εκμετάλλευση ή είσπραξη εισοδημάτων από τα πιο πάνω ακίνητα.

Η αποκάλυψη θα γίνει με ένορκη δήλωση, στην οποία θα επισυνάπτονται όλα τα σχετικά έγγραφα.

Β) Σε περίπτωση που οποιοδήποτε από τα πιο πάνω έγγραφα δεν βρίσκεται πλέον στην κατοχή ή υπό τον έλεγχο των Καθ' ων η Αίτηση, θα δηλώνεται στην ένορκη δήλωση η τύχη του εγγράφου, ο χρόνος κατά τον οποίο έπαυσε να βρίσκεται στην κατοχή ή στον έλεγχό τους και, στον βαθμό που είναι γνωστό, το πρόσωπο στην κατοχή του οποίου βρίσκεται.

Γ) Όσον αφορά τα έξοδα της αίτησης, καθώς και τυχόν εύλογα έξοδα τα οποία θα επωμιστούν οι Καθ' ων η Αίτηση για σκοπούς συμμόρφωσης προς τα παρόντα διατάγματα και συλλογής των εγγράφων που διατάσσεται να αποκαλυφθούν, αυτά θα είναι έξοδα στην πορεία της αγωγής. Το ζήτημα των εξόδων θα αποφασιστεί από το Δικαστήριο κατά την εκδίκαση της κυρίως αγωγής, λαμβάνοντας υπόψη τη φύση της υπόθεσης, την έκταση της εμπλοκής, αθώας ή μη, των Καθ' ων η Αίτηση 1 και 2, καθώς και όλες τις περιστάσεις της υπόθεσης. (βλ. **Avila Management Services Ltd κ.ά. ν. Frantisek Stepanek** κ.ά. (2012) 1 Α.Α.Δ. 1403· **Αντρη Αθανασίου κ.ά. ν. Ροδόλφου Οντόνι** (2014) 1 Α.Α.Δ. 2669).

Κατά τα λοιπά, η αίτηση απορρίπτεται.

Στ. Δαμιανού, Προσ. Ε.Δ.

Πιστό αντίγραφο

Πρωτοκολλητής